

# Giới thiệu [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm

**Thể loại:** Truyện Teen, Huyền Huyền, Truyện Tự Sáng Tác

Mười hai tính cách mười hai số phận khác nhau... Không có tình yêu nhưng vẫn miễn cưỡng ở cạnh nhau là đúng hay sai?

"17 năm trái tim muội luôn hướng về huynh, quãng thời gian dài như vậy chẳng lẽ không thể dành cho muội một vị trí trong trái tim huynh sao?"

"Vì cái gì? Ta với nàng mới chính là một đôi, tại sao nàng vì hấn mà hạ sát thủ với ta?"

"Ta không biết rằng nàng quan trọng với ta bao nhiêu...ta chỉ biết rằng cuộc sống của ta nếu không có nàng thì sẽ là một màu đen"

"Cái ta cần là quyền lực và địa vị cùng tiền bạc, liệu huynh có thể cho ta không?"

Liệu rằng 1000 năm có đủ hóa giải một hiểu nhầm...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Giới thiệu nhân vật

*Nữ:*

*Virgo*

Cổ đại: Hoàng Lưu Xử Nữ - 19 tuổi: Nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, là một thần y nổi danh trên giang hồ- xưng Băng hồ điệp. Tính tình lạnh lùng, vô cảm nhưng bên trong lại là người yếu đuối. Không ai biết được thân phận thật của cô, và cũng không biết rằng đằng sau đó là một quá khứ đau lòng.

Hiện đại: Phạm Xử Nữ - 18 tuổi: cực kì xinh đẹp, body chuẩn ko cần chỉnh. Vẫn tính cách lạnh lùng kia.

Con gái của ông trùm Mafia quốc tế. Cực kì thông minh, từ nhỏ đã có tài năng y thuật

*Cancer*

Cổ đại: Mạc Cự Giải - 20 tuổi: Quận chúa của Ngạc Thiên quốc. Xinh đẹp, dịu dàng chu đáo. Một lần bị bệnh nặng, vô tình gặp được Xử Nữ và được cô cứu, Từ đó trở thành tri kỷ. Năm 4t vì một biến cố mất hết người thân( còn một muội muội), được Thái hậu đưa vào cung từ đó.

Hiện đại: Liêu Cự Giải - 18 tuổi: em họ bên ngoại của Xử Nữ.. Cùng Xử Nữ lớn lên bên nhau. Đáng yêu, là người chăm sóc cho cả nhóm.. hơi yếu đuối. Giỏi vẽ tranh từ nhỏ

*Libra*

Cổ đại: Tuyết Nhã Thiên Bình - 19 tuổi: Công chúa của Vô Ưu quốc. Thích làm đẹp, là đại mỹ nhân của Vô Ưu quốc. Năm 18t được đưa đến Ngạc Thiên quốc hòa thân, gả cho tam vương gia được coi là người đào hoa nhất Ngạc Thiên quốc.

Hiện đại: Huỳnh Thiên Bình - 18 tuổi: con gái của 2 đại minh tinh quốc tế. Giỏi hóa trang, hơi kiêu ngạo nhưng cũng rất hòa đồng, tốt bụng.

*Aquarius*

Cổ đại: Hồng Vũ Bảo Bình - 18 tuổi: Con gái thừa tướng đương triều Ngạc Thiên quốc- Hồng Vũ Bảo Thiên. Nghịch ngợm, đáng yêu, hay có những phát minh kì lạ( nhưng khá có ích)...có lúc cực kì trẻ con..là đại tiểu thư luôn được sủng ái. sở thích là biến người khác thành chuột bạch thí nghiệm

Hiện đại: Phan Bảo Bình - 18 tuổi: con gái độc nhất của 2 nhà bác học nổi tiếng. Tính cách hơi cổ quái nhưng tốt tính, rất thích việc chế tạo

*Pisces*

Cổ đại: Mã Song Ngư - 21 tuổi: là nữ tử nằm trong nhóm tứ nữ được tuyển vào cung, lấy thân phận là con gái của cựu tướng quân Mã Lâm Phong, yếu đuối nhu nhược nhưng thật ra đằng sau đó là vô bực để che dấu một âm mưu...

Hiện đại: Lưu Song Ngư - 18 tuổi: là tiểu thư của tập đoàn Pisces nổi tiếng về đào tạo ca sĩ.. mĩ thuật hay khéo mình, sở trường là thổi sáo, đánh đàn(

đàn tranh, piano, violin,...)

Taurus

Cổ đại: Trần Kim Ngu - 20 tuổi: Con gái của đại viên ngoại giàu có nhất Ngạc Thiên quốc, đáng yêu, tham ăn, tham tiền( nhưng ko có háo sắc à). Thú vui trên đời của nàng là thưởng thức các món sơn hào hải vị khắp nhân gian...là người ko một chút toan tính, cũng vì vậy mà cô đã bỏ trốn ngay trong lễ thành hôn của mik

Hiện đại: Vũ Kim Ngu - 18 tuổi: người thừa kế của chuỗi nhà hàng lớn nhất thế giới..Vẫn là tính cách ham ăn, nhưng lại cực kì có trách nhiệm và là một thiên tài kinh doanh.

Nữ phụ

Tuyết Nhã Thiên Hạc - 20 tuổi: tỷ tỷ của Thiên Bình, Là người vô cùng ngưỡng mộ nhưng vì sinh trưởng ở hoàng tộc, thân bất do kỷ nên luôn tỏ ra đối đầu với cô. Nhưng thực ra lại luôn âm thầm bảo vệ muội muội, âm thầm hy sinh

Triệu Xử Anh: tỷ tỷ xinh đẹp bị thất lạc từ nhỏ với Xử Nữ. Chết năm 18t, cô là chìa khóa để mở mọi bí mật trong cuộc tranh đấu này.. Cũng là rắc rối lớn nhất trong cuộc tình của Xử Nữ và....

Mạc Bắc Giải - 17 tuổi: tuổi tác còn nhỏ nhưng vô cùng mưu mô, xảo quyệt. Tuy là muội muội( cùng cha khác mẹ với Cự Giải) nhưng ko lúc nào cô ko bày kế hãm hại tỷ tỷ mik...Điên cuồng, độc ác đến mức vì ngôi hoàng hậu mà ko từ thủ đoạn giết người

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: Giới thiệu nhân vật 2

Nam:

Aries

Cổ: Nam Cung Bạch Dương - 22 tuổi: đại vương gia của Ngạc Thiên quốc..Là chiến thần bách chiến bách thắng... Quanh năm ở ngoài biên cương đánh giặc. Là người ko màng quyền vị, danh lợi, trọng Tình thân. Hơi nóng tính nhưng biết suy nghĩ cẩn trọng

Hiện đại: Võ Bạch Dương - 22 tuổi: Tổng giám đốc của tập đoàn Laries. Tài giỏi, dù chỉ ms 22t nhưng đã nằm trong top những doanh nhân thành đạt nhất thế giới

Leo

Cổ đại: Hàn Sư Tử - 22 tuổi: Trang chủ thiên hạ đệ nhất trang - Mãnh Sư trang. Võ công cao cường bậc nhất. Tuy bề ngoài đơn giản nhưng thực tế lại là người mưu mô, đáng sợ, ham danh lợi. Tự gạt bản thân những việc mik làm là vì yêu.

Hiện đại: Võ Sư Tử - 21 tuổi: Phó tổng giám đốc của tập đoàn Laries, em trai của Bạch Dương. Làm việc ở tập đoàn là ý muốn của gia đình cậu

Gemini

Cổ đại: Nam Cung Song Tử - 20 tuổi: tứ vương gia của Ngạc Thiên quốc. Nổi tiếng là kẻ đào hoa, phong lưu, nữ tử qua tay hẳn không biết bao người. Khi thật lòng yêu một người thì quá muộn, bởi lẽ hẳn...

Hiện đại: Trần Song Tử - 21 tuổi: Ca sĩ kiêm người mẫu nổi tiếng, con trai của nhà tài phiệt Gemini giàu nhất nhì thế giới. Thay bò như thay áo

Capricornus

Cổ đại: Nam cung Ma Kết - 21 tuổi: tam vương gia Ngạc Thiên quốc. Thông minh tuyệt đỉnh, tài trí hơn người. Đệ đệ song sinh của Thiên Yết. Là trụ cột quốc gia. Vốn là huynh đệ vô cùng thân thiết, nhưng vì một khúc mắc mà gần 3 năm nay gần như lạnh lùng, vô cảm với mọi thứ.

Hiện đại: Trịnh Ma Kết - 20 tuổi: Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Scopicorn. Lạnh lùng, khô khan, khó gần nhưng vô cùng xuất sắc

Scorpius

Cổ đại: Nam Cung Thiên Yết - 21 tuổi: Tân hoàng đế của Ngạc Thiên quốc. Lạnh lùng, thủ đoạn, tuy ko thích ngôi hoàng đế nhưng luôn làm hết trách nhiệm của mình. Bản thân hẳn cũng không ngờ có một ngày hẳn vì 1 nữ tử mà nguyện đánh đổi giang sơn

Hiện đại: Trịnh Thiên Yết - 21 tuổi: Chủ tịch tập đoàn Scorpicom. Lạnh lùng và có hơi bá đạo, bệnh tiền sử hình như là Cường Sùng em trai

Sagittarus

Cổ đại: Bách Lý Nhân Mã - 21 tuổi: Lãng tử phiêu bạt giang hồ. Khinh công nhất nhì thiên hạ. Bằng hươu chi giao với công chúa Vô Ưu quốc. Yêu thích tự do, sở trường sở thích là bắn cung và cưỡi ngựa. Tốc độ xem là đệ nhất thiên hạ

Hiện đại: Lý Nhân Mã - 22 tuổi: Cổ đông của tập đoàn Laries, đồng thời còn là chủ một tòa soạn nổi tiếng. Giỏi thể thao, lúc lúc giống hệt trẻ con

Couple

1. "...Người nhìn cho rõ ta không phải là người đó. Không phải là người người từng nguyện yêu suốt kiếp này...Càng không phải là thể thân của cô."

"Ta biết, nhưng người ta yêu là nàng chứ không phải là nàng ấy.. Là ta hiểu lầm giữa tình yêu và sự thương hại...Là ta đã sai, xin lỗi nàng, tha thứ cho ta được không?"

2. "Người rõ ràng biết, ta không hề yêu người, ta tiếp cận người là có mục đích...tại sao, tại sao người luôn tỏ vẻ không biết, luôn làm những việc ngu ngốc như vậy, Tại sao?"

"Chỉ bốn chữ 'vì ta yêu nàng', dù nàng không yêu ta, nhưng sự thật ta yêu nàng mãi mãi không thể thay đổi"

3. "muội biết rõ hần không yêu muội, tại sao lại phải cố chấp bám lấy hần chứ. Chẳng lẽ, muội không hề biết rằng, bên cạnh muội vẫn có 1 người nguyện vì muội hi sinh tất cả sao?"

"Dù hần không yêu ta nhưng đó là ta cam tâm tình nguyện. Hơn nữa, thậm chí ta không cam tâm, cũng không thể chấp nhận người...Không thể chấp nhận kẻ 2 tay nhuộm đầy máu người vô tội"

4. "...Xin lỗi nàng, kiếp này ta phụ nàng quá nhiều, thật sự ta không muốn tiếp tục nữa. Nhưng xin nàng, cho ta ích kỷ thêm một lần nữa, xin hãy để cho ta sự tự tôn cuối cùng...Tạm biệt, kiếp sau tái ngộ"

"...Sao chàng lại ngốc như vậy. Dù chàng biến thành thế nào ta cũng có thể chấp nhận mà, chỉ xin chàng đừng bỏ ta lại một mík mà, đừng bỏ ta một mík mà"

5. "Nếu đó là ước muốn của nàng. Vậy được, ta có thể bỏ hết tất cả, quyền vị, danh lợi. Cùng nàng du ngoạn khắp thiên hạ, thưởng thức tất cả các mỹ vị nhân gian"

"Chàng là tên ngốc, ai bắt chàng từ bỏ.. Chỉ cần chàng và ta cùng nắm tay đi hết kiếp này, đối với ta, chính là món ăn ngon nhất thế gian này"

6. "Huỳnh là tên khốn kiếp, tên bắt cả 2 tay. Mới hôm qua còn cùng ta nói muốn kết thành phu thê, hạnh phúc mãi mãi, vậy mà hôm nay còn cười cười nói nói với cô nương người ta. Huỳnh rốt cuộc xem ta là gì chứ"

"Muội hiểu lầm rồi, người ta yêu là muội, người ta muốn thú làm nương tử cũng là muội. Có chẳng qua chỉ là.....Chỉ là người mà hoàng thượng muốn ta hộ tống thôi mà"

PS từ t/g: Lâu lâu rảnh rồi nên ngồi chơi trò bí mật, couple này các bạn từ từ đoán nha....^\_<

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3

Ngạc Thiên Quốc dưới sự trị vì của Nam Cung Mạch Thiên (cố hoàng đế Ngạc Thiên Quốc - cha của Bạch Dương, Song Tử, Thiên Yết, Ma Kết) đã vô cùng bình yên. Sự bình yên này kéo dài đến khoảng thời gian đầu thời trị vì của hoàng đế Nam Cung Thiên Yết. Tuy nhiên, không bao lâu sau đó, nội bộ Ngạc Thiên quốc liền xảy ra mâu thuẫn. không chỉ vậy, giang hồ ngoại đạo cũng động binh, khiến cho Ngạc Thiên quốc lâm vào binh biến, khó khăn vô cùng. Và lí do của cuộc binh biến này phải bắt đầu kể từ tháng 3 năm ngoái:

Phủ tam vương gia:

- Ma Kết hoàng huynh, hoàng đệ siêu cấp đẹp trai, siêu cấp thông minh, đệ nhất mỹ nam tử Ngạc Thiên quốc yêu dấu của huynh tới rồi đây. - Tiếng nói oang oang, vừa xông vào cửa lớn không ai khác chính là Tứ vương gia Nam Cung Song Tử này. Không ngoài dự đoán, Tam vương gia Nam Cung Ma Kết vừa nghe xong thì suýt chút phun ra cả ngụm trà, sau đó là tiện tay vớ lấy quyền sách trên bàn ném thẳng vào đầu hần:

- Đệ bốt nói nhầm đi, ta kêu đệ tới không phải để nghe mấy lời tự ki của đệ đâu. - Ma Kết lạnh lùng nói.

- Ai da, sao huynh không có tí hài hước nào vậy? Được rồi, được rồi, ko đùa nữa. - Song Tử biết rõ tính cách của hoàng huynh mình, cũng không dám đùa dai, lỡ hoàng huynh hấn nổi giận, nhất định làm thịt hần luôn cho coi... - À mà huynh gọi đệ tới có chuyện gì không?

- Dĩ nhiên. - giọng nói lạnh lùng của Ma Kết một lần nữa vang lên. - Vài ngày nữa, Đại hoàng huynh sẽ từ biên quan trở về. Hơn nữa lần này huynh ấy còn phụng mệnh hộ tống Nhị công chúa Vô Ưu quốc tới kinh thành.

- Vậy thì sao?...- Song Tử không hiểu hỏi lại

- Thì việc tiếp đón vị công chúa này giao cho đệ chứ sao. Lần này nàng tới là để hòa thân với Ngạc Thiên triều ta. Đệ phải tiếp đón cho cẩn thận một chút.

- Ê ê, đệ đâu có nói là sẽ nhận đâu. - Song Tử nhăn nhó - Hoàng huynh, việc này bình thường có lẽ bộ phụ trách mà. Đệ không có làm đâu. - Nói xong định quay đầu bỏ đi. Đúng lúc này, Ma Kết liền phán thêm một câu:

- Nhị công chúa này chính là đệ nhất mỹ nhân Vô Ưu quốc.

Phải nói là, Song Tử tuy rằng trước mặt các vị hoàng huynh của mình vô cùng đứng đắn (*t/g: tạm đứng đắn thôi!!*) nhưng thực chất hần lại là kẻ vô cùng trăng hoa, chỉ cần nơi nào nghe nói có mỹ nữ là nơi đó có hần. Vì vậy, 1 câu này của Ma Kết đã khiến hần vô cùng mất hình tượng mà phủ nhận ý kiến của chính mình:

- Ấy, sao tự nhiên đạo này trí nhớ của đệ kém quá. Vừa mới nói gì cũng quên mất tiêu.... Nhưng mà về vấn đề tiếp đón công chúa Vô Ưu quốc, huynh cứ yên tâm giao cho đệ. Đảm bảo không thành vấn đề.

Thấy Song Tử vỗ ngực cam đoan, Ma Kết liền khề gật đầu:

- Được, vậy phiền đệ.

- Không phiền, không phiền, được ngắm mỹ nữ.....à không, được giúp hoàng huynh là vinh hạnh của đệ. - Song Tử cười cười đáp - Vậy đệ trở về chuẩn bị nha!

- Cũng được.

Đợi cho Song Tử đi khỏi, 1 bóng người dễ dàng vượt qua hàng hộ vệ trong phủ vương gia, vô thanh vô tức đi đến trước mặt Ma Kết:

- Tam vương gia, đã lâu không gặp, ngài, khỏe chứ.

- Ngươi...- Ma Kết cau mày, lúc này, ám vệ bên cạnh y vừa định động thủ, y liền phát tay.- Các người lui ra hết đi.

Người vừa tới thấy vậy liền khề mỉm cười, ngồi xuống đối diện Ma Kết, tự rót cho mình 1 cốc trà.

- Ngươi muốn gì? - Ma Kết lạnh mặt hỏi.

- Muốn gì, ta muốn gì có lẽ Tam vương gia là người hiểu rõ nhất. - Hần cười khề, trong đáy mắt ẩn hiện sự nham hiểm đáng sợ của mình. - Ta muốn ngài hợp tác với ta, cùng lật đổ Ngạc Thiên quốc triều.

- Nhảm nhí, ta đường đường là vương gia Ngạc Thiên quốc, ngươi lại muốn ta cùng ngươi lật đổ chính vương triều của tổ tiên mình, cùng ngươi tạo phản. Hừ, ngươi dựa vào đâu chứ? - Ma Kết không nhanh không chậm đáp lời, từ giọng nói có lộ ra vài phần tức giận

- Hahaha, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì sao? - kẻ kia nghe xong liền bật cười, sau đó ghé sát bên tai Ma Kết, âm trầm nói- Dựa vào việc, ta và ngươi cùng có chung một kẻ thù.

- Ngươi...- Ma Kết nổi giận, đưa tay chỉ vào hần, nhưng người này một chút sợ sệt cũng không chỉ khề nói:

- Ta biết Tam vương gia là người không màng quyền thế, không màng địa vị. Nhưng mà, ngươi nghĩ thử xem, chính vì như vậy mà người ngươi yêu thương nhất phải mất mạng. Mà kẻ hại chết nàng thì lại ung dung hưởng thụ quyền lực của mình. Ngươi nghĩ xem, có công bằng không...- Vừa dứt lời, hần liền quay đầu bỏ đi, còn kèm theo 1 câu. - Ngươi tự mình suy nghĩ, những việc ngươi làm liệu có đáng hay là không, nếu ngươi thay đổi quyết định, thì ngươi biết phải tìm ta ở đâu rồi đó.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4: Giống nhau (1)

Ánh Lưu Cung\_ Nơi ở của Cự Giải:

Mạc Cự Giải, cái tên không quá xa lạ với bách tính Ngạc Thiên quốc, nàng không chỉ xinh đẹp, dịu dàng, mà còn có khả năng về tranh xuất chúng. Hôm nay, nàng 1 thân y phục màu hồng đào, ở trong vườn hoa (tự trồng đó) ngắm hoa. Chính xác hơn là đang đợi, đợi một người bằng hữu đã lâu không gặp.

1 cung nữ bước đến, khom người thông báo:

- Quận chúa, người đó đã tới, hiện đang ở bên ngoài đợi.
- Thật sao?! - Cự Giải vui mừng nói. - Mau, mau mời cô ấy vào.
- Dạ.

Chốc lát sau, 1 nữ tử dung mạo không hề kém Cự Giải bước vào. Cô mặc 1 bộ bạch y, bên trên có thêu những con hồ điệp bằng chỉ xanh nhạt. Tới trước Cự Giải, cô khẽ cúi người:

- Quận chúa, đã để người đợi lâu.
- Xử Nữ muội. - Cự Giải kéo cô đến bên bàn đá. - Muội không cần phải xa cách như vậy. Giữa tỷ muội còn cần gì nhiều lễ nghi như vậy!
- Ừm, được. Giải tỷ, tỷ hèn muội gấp như vậy là có chuyện gì? - Xử Nữ nhẹ nhàng đáp.
- ...Không có đạo gần đây tỷ có chút chuyện không vui. Hẹn muội tới để cùng tâm sự thôi. - Cự Giải có hơi ngập ngừng đáp. Nàng sao có thể nói được, nàng không vui là bởi vì sắp tới sẽ có một đợt tuyển tú nữ, biểu hoàng huynh liệu có...

Xử Nữ thấy Cự Giải có vẻ phiền muộn, cũng không còn cách nào hơn là an ủi nàng ấy. Vừa định cất lời, đã nhìn thấy một thái giám đi tới.

- Quận chúa, quận chúa, có chuyện không hay rồi. - Gã thái giám gấp gấp nói, khiến cho Cự Giải đột nhiên có dự cảm bất hảo:
- Đan công công, chuyện gì mà người hoảng hốt vậy?
- Bẩm Quận chúa, Cung Vũ Thiên có thích khách đột nhập, hoàng thượng bị thương rồi. - Gã lo lắng đáp.
- Sao hả? - Cự Giải hoảng hốt. - sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này? Hoàng huynh sao rồi?
- Nô tài cũng không rõ, chỉ nghe nói, các Ngự y đang tập chung ở đó để chữa trị cho hoàng thượng.

Cự Giải sợ hãi đến mức đứng không vững, chẳng lẽ nghiêm trọng đến vậy sao? Ngay sau đó, nàng lập tức chạy đến Vũ Thiên Cung.

Xử Nữ nghe vậy không khỏi nhú mày. Tuy rằng cô trước giờ không qua lại với triều đình, nhưng mà nghe đến từ 'bị thương' cô không khỏi do dự, cô dù sao cô cũng là người học y. Huống hồ, người bị thương lại là hoàng đế của Ngạc Thiên quốc, hơn nữa cũng là hoàng huynh của Cự Giải. Không còn thời gian do dự, tuy còn hơi trễ ý nhưng cô cũng mau chóng chạy theo Cự Giải.

Cự Giải một mạch chạy tới Vũ Thiên Cung, nhìn thấy các Ngự y tập chung thảo luận trước phòng Thiên Yết, liền hỏi:

- Ngự y, hoàng huynh ta sao rồi?

Một vị Ngự y có vẻ lớn tuổi lên tiếng đáp:

- Bẩm Quận chúa, hoàng thượng võ công cao cường, tuy bị trúng một kiếm nhưng không trúng vào chỗ hiểm, chỉ là...- Nói tới đây lão Ngự y bắt đầu ngập ngừng.
- Chỉ là sao, ngài mau nói đi... hoàng huynh như thế nào? - Cự Giải túm lấy Ngự y, vô cùng bất an hỏi tiếp.
- Bẩm Quận chúa. - một vị Ngự y khác lên tiếng. - Chỉ là trên thanh kiếm đã đâm hoàng thượng có tẩm một loại kì độc, chúng thần... thật sự lực bất tòng tâm.

Cự Giải nghe xong lập tức lao đảo, nàng không tin, chẳng lẽ hoàng huynh thật sự phải chết sao? Bất chợt, nàng nhớ tới 1 người, liền kích động quay người tìm kiếm:

- Xử Nữ!

Vừa vặn lúc Xử Nữ tới đã nghe thấy lời của Ngự y. Cự Giải thấy cô lập tức nắm lấy tay cô, quỳ xuống:

- Xử nhi, cầu xin muội, cầu xin muội hãy cứu hoàng huynh ta. Xin muội đó.
- Giải tỷ, tỷ làm gì vậy? Mau đứng lên. - Xử Nữ đỡ Cự Giải đứng lên- Tỷ yên tâm, muội nhất định sẽ dốc sức cứu chữa cho hoàng thượng.

Nói xong cô định bước vào một vị Ngự y ngăn cô lại:

- Cô là ai? Muốn làm gì?

- Ta là Băng Hồ Điệp, là người duy nhất có thể cứu sống hoàng thượng. - Không đợi Cự Giải lên tiếng, Xử Nữ đã lạnh giọng trả lời. Trên đời này cô rất ghét những kẻ như mấy tên Ngự y này, học nghệ không giỏi còn thích khoe khoang. Châm ngôn của cô là 'Trên đời không có bệnh gì, độc gì không giải được. Lực bất tòng tâm chẳng qua chỉ là cái cớ che đi sự ngu dốt mà thôi'

Băng Hồ Điệp, 3 chữ này nói ra những người ở đây vô cùng sửng sốt, này không phải là đệ nhất thần y mà giang hồ đồn đại sao?

- Được rồi Lý Ngự y, ngươi mau để cho cô vào xem cho hoàng thượng đi. - Cự Giải thấy không ổn liền mau chóng hối thúc.

- Dạ! - Lý Ngự y hơi không cam lòng đáp. - Cô nương mời.

Xử Nữ tiến vào trong, người nằm trên giường là Thiên Yết, hoàng đế Ngạc Thiên quốc. Mái tóc đen nhánh, vì mồ hôi mà dính lại trên trán. Khuôn mặt sắc nét, tựa hồ còn đẹp hơn cả nữ tử. Cô khẽ kéo tay y ra bắt mạch, bắt chột, hơi nhú mảy.

- Xử nữ, sao rồi hả? - Cự Giải lo lắng hỏi.

- Giải tử, đừng lo. - Xử Nữ thu tay lại, an ủi. - Loại độc này tuy rằng là kì độc hiếm thấy nhưng mà đối với muội không thành vấn đề.

- Thật sao? - Cự Giải vô cùng vui mừng, càng vui hơn khi Xử Nữ khẳng định gặt đầu.

- Ừm, hiện tại muội sẽ viết một đơn thuốc, tỷ cho người sắc cho hoàng thượng uống. Muội giúp ngài ấy thi châm. Uống thuốc xong, khoảng hơn 2 canh giờ, ngài ấy sẽ tỉnh lại. - Xử Nữ vừa nói, vừa viết ra những vị thuốc.

- Được, Lam nhi. - Cự Giải gọi cung nữ thân cận mình. - ngươi mau đi sắc thuốc đi.

- Dạ, Quận chúa. - Cung nữ Lam nhi cầm lấy đơn thuốc, vừa quay đầu bước đi thì Xử Nữ gọi lại

- Ngươi chú ý một chút, đem những vị thuốc này sắc từ 3 chén nước về còn 1 chén. Nhớ rõ, 3 vị thuốc đầu phải sắc riêng một lần rồi mới bỏ chung vào với những vị thuốc còn lại. Hiểu chưa? - Xử Nữ dặn dò kĩ càng. Lam nhi gật đầu rồi mau chóng bước ra.

Sau đó Xử Nữ quay về phía Cự Giải nói:

- Giải tử, tỷ giúp muội một chút.

- Được, ta sẽ hết sức cố gắng giúp muội. - Cự Giải mau chóng gặt đầu.

-----  
Phủ Tam vương gia:

Vì chuyện đón công chúa Vô Ưu quốc, mấy ngày nay Song Từ thường đến tìm Ma Kết. Tuy nhiên, hình như hán lựa không đúng ngày. Mấy hôm nay, hoàng huynh hán Ma Kết thường xuyên thất thần, lại vô duyên vô cớ trầm tư.

- Ma Kết, huynh có nghe đệ nói không vậy? Ma Kết. - Hôm nay cũng như vậy, đang ngồi bàn chuyện, đột nhiên Ma Kết lại thất thần. Song Từ cũng thực bất đắc dĩ, tâm nghĩ, tam hoàng huynh, huynh muốn nghĩ cái gì thì đợi nói chuyện xong rồi hãy nghĩ chứ. - Ma Kết.

Ma Kết như người vừa tỉnh giấc mộng, hơi giật mình lên tiếng:

- Sao hả? Chuyện gì?

- Chuyện gì? - Song Từ bất đắc dĩ trả lời. - Câu này phải là đệ hỏi mới đúng đó. Huynh nói coi, tự dưng huynh lại thất thần. Làm sao vậy, huynh bệnh sao?

- Không có, chẳng qua có chút chuyện hơi phiền não thôi. - Ma Kết lắc đầu.

- Là chuyện gì phiền? - Song Từ hiếu kì.

- Ừm, thì... - Ma Kết chưa nói xong thì từ bên ngoài đã có người lên tiếng cắt ngang câu chuyện

- Tam vương gia, có chuyện không hay rồi!!

- Chuyện gì vậy? - Song Từ, Ma Kết đồng thanh hỏi.

- Hồi bẩm nhị vị vương gia, hoàng thượng bị ám sát, hiện tại đã trọng thương.

- Sao lại có chuyện như vậy? - Song Từ gấp gáp, vừa muốn tiến cung đột nhiên theo bản năng nhìn về phía Ma Kết. Chỉ thấy Ma Kết nét mặt lo lắng, nhưng lại vẫn cố về chần chừ, nghi hoặc, hần liền nói:

- Ma Kết, đệ biết huynh nghĩ gì nhưng mà, chúng ta đâu sao cũng là huynh đệ. Huynh...

Lời nói chưa hết, Ma Kết đã mau chóng xen vào:

- Chuyện này ta hiểu, được, chúng ta mau tiến cung xem tình hình hoàng huynh.

Hoàng cung:

- Xử nhi, như vậy là xong rồi sao? - Cự Giải lo lắng hỏi. Nàng cùng Xử Nữ đã giúp hoàng huynh thi châm 2 lượt. Thuốc cũng đã uống, sao không thấy chuyển biến gì cả.

- Như vậy là được. Giải tỷ, tỷ không tin muội sao? - Xử Nữ biết Cự Giải lúc này đang rối loạn nhẹ giọng an ủi. - Tỷ quên rồi sao?, lúc này muội đã nói, sau khi uống thuốc còn phải đợi thêm 2 canh giờ mà.

- Ừm, tỷ hiểu rồi. Là tỷ quá gấp gáp.

Lúc này, tiếng truyền thông báo của 1 thái giám vang lên:

- Tam vương gia giá đáo. Tứ vương gia giá đáo.

Sau đó, 2 thân hoàng bào 1 lam (Ma Kết), 1 đỏ (Song Từ) gấp gáp tiến vào. Xử Nữ và Cự Giải khẽ khom người chào:

- Nhị vị hoàng huynh / vương gia.

Quá gấp gáp, Song Từ không chú ý họ chỉ khẽ phát tay, tới bên giường Thiên Yết, hần hỏi:

- Hoàng huynh sao rồi?

- Tứ hoàng huynh yên tâm, hoàng thượng huynh ấy đã không còn nguy hiểm nữa. - Cự Giải trả lời.

- Vậy ta yên tâm rồi! - Song Từ thở phào 1 hơi. Lúc này hần mới sực nhớ, trong phòng còn 1 người. Quay đầu lại, hần mới phát hiện, Ma Kết sắc mặt tựa hồ còn muốn trắng hơn Thiên Yết đang nằm trên giường. Theo ánh mắt của y, Song Từ nhìn tới nữ tử còn lại trong phòng. Lúc này, hần ngoài giạt mình thì vẫn chỉ hoàn giạt mình, là cô ta.

Ma Kết sắc mặt trắng bệch, nhìn về phía Xử Nữ, khẽ nói ra 1 cái tên:

- Tiểu Anh...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Giống nhau (2)

- Tiểu Anh...

Ma Kết có cảm giác hít thở không thông, sắc mặt hần bây giờ so với người chết có lẽ còn muốn dọa người hơn. Hần không biết là mình có phải đang nằm mơ hay không nữa, chỉ biết rằng khi hần nhận thức được, người con gái hần ngày nhớ đêm mong đã bị hần ôm trọn trong lòng.

- Tiểu Anh, nàng còn sống, thực sự là nàng. Ta không phải đang mơ đúng không? - Ma Kết nghẹn ngào, khuôn mặt băng sơn suốt bao năm giờ đây chìm trong hai hàng lệ.

Xử Nữ lúc đầu bị ôm cũng chẳng hiểu gì, về sau nghe được cái tên Tiểu Anh liền biết hần đã nhầm mình với ai đó. Cảm giác hụt hẫng cũng bức bối không biết từ đâu tới, nàng liền đẩy người ra, có phần hơi cao giọng, nói:

- Ta không phải Tiểu Anh gì đó của ngài, tam vương gia xin tự trọng.

Một câu nói đánh thức người trong mộng, Cự Giải bị sự tình trước mắt dọa cho sợ đến ngăn người liền lấy lại suy nghĩ, không nói hai lời đưa tay kéo Xử Nữ về mình, bản thân chắn phía trước nàng. Song Từ cũng như tỉnh lại, liền chạy tới bên Ma Kết:

- Hoàng huynh, huynh bình tĩnh lại, cô không phải Tiểu Anh, Tiểu Anh đã chết rồi.

Ma Kết sau khi nghe câu nói của Song Tử thì dần trấn tĩnh, nhìn kĩ lại, vị cô nương trước mặt tuy giống người kia như 2 giọt nước, nhưng nhìn thần thái kia thì hoàn toàn trái ngược. Lúc này, mới khó nhọc lên tiếng:

- Cô nương...xin lỗi, ta..ta nhầm người.

Im lặng, cả phòng đột nhiên không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng có vẻ mơ hồ. Song Tử cùng Cự Giải bị tình thế trước mắt làm cho đứng hình, một phần là bởi vị vương gia lúc nào cũng dọa người kia cư nhiên có thể nói ra một câu xin lỗi như vậy. Phần khác là bởi, Xử Nữ lại còn dám không trả lời của cái kẻ dọa người kia. Khắp cả Ngạc Thiên quốc, ai mà không biết, ngoài đương kim hoàng thượng, tam vương gia chính là đáng sợ nhất. Đắc tội với ngài, kết quả chính là 4 chữ: sống không bằng chết. Vậy mà, trước sự vô lễ của Xử Nữ, Ma Kết vẫn có thể im lặng như vậy. Có lẽ, là do dung mạo của nàng đi.

- Hừ, xin lỗi. - Xử Nữ nhếch môi, cái nhìn sắc bén khiến cho Ma Kết cũng có chút...chột dạ. - Ta biết, tam vương gia ngài có một ái nhân, chỉ là...không ngờ, ta và nàng ấy lại giống nhau như vậy. Chỉ có điều...- Ngưng một chút, nàng nói tiếp.

-...Ngay cả người mình yêu cũng nhận nhầm, cho dù là giống nhau về dung mạo cũng chưa chắc giống về thần thái. Ngài cư nhiên lại nhìn nhầm, này là do ta quá giống nàng ấy, hay là...người yêu nàng không đủ sâu.

-

Người... -Ma Kết sùng sốt, cũng có phần tức giận, chẳng qua là không có cách nào phản bác mà thôi.

Song Tử cũng hoảng, y không ngờ, Xử Nữ lại có thể nói những lời chết người không thấy máu như vậy. Còn Cự Giải, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô hoảng sợ, khẽ giật giật tay áo Xử Nữ, thầm nghĩ "Xử nữ muội đừng nói nữa, muội còn nói, ngay cả ta cũng cứu không được đâu."

Tiếc rằng, Xử Nữ làm bộ không thấy không biết, từng bước từng bước tiến lên, vừa đi vừa nói:

- Tam vương gia, ta nói như vậy không biết có đúng không.

Cuối cùng, nàng ghé sát vào tai hắn, thì thầm:

- Xin ngài nhớ kĩ, ta là Hoàng Lưu Xử Nữ, không phải Tiểu Anh của ngài, xin đừng nhầm. Trên đời ta hận nhất chính là kẻ nhầm lẫn ta với người khác.

Nói xong dứt khoát đi thẳng ra ngoài. Cự Giải mau chóng đuổi theo, chỉ tiếc, chỉ nghe được tiếng nói vọng lại, người thì không thấy đâu. "Giải tỷ, hoàng thượng lát nữa sẽ tỉnh, muội đi trước, hôm khác sẽ đến tìm tỷ"

Ở trong phòng. Ma Kết như bị đóng băng, đứng như trời trồng, Song Tử bên cạnh liến lay lay hắn:

- Ma Kết, hoàng huynh, nè tỉnh a.

- Chuyện gì? - Ma Kết giật mình

- Huynh sao vậy, đừng nói bị dọa rồi nha!- Song Tử làm trò, đưa tay kiểm tra, cốt chính là tìm chuyện khiến cho hoàng huynh y quên đi những lời nói lúc nãy của Xử Nữ.

Ma Kết dĩ nhiên biết tâm ý của y, nhưng mà, tảng băng thì vẫn chỉ là tảng băng, đơn giản chỉ gạt tay y ra, nằng thêm một câu "hồ nháo", rồi thôi.

Vừa lúc, Cự Giải thất thiểu quay trở về. Song Tử liền nói:

- Nếu đã biết hoàng huynh không sao, bọn ta đi trước, muội ở lại chăm sóc hoàng huynh, khi nào huynh ấy tỉnh lại thì báo cho bọn ta.

- Ủm, muội biết rồi. -Cự Giải đáp.

- Vậy bọn ta đi. - Song Tử nói. Sau đó, không đợi Ma Kết phản ứng, thân thủ túm người kéo đi... Vừa ra đến cổng cung, Ma Kết mới phát hiện, hắn tiến cung xem tình trạng hoàng thượng, lúc nãy vì Xử Nữ mà không để ý, rồi lại bị Song Tử kéo đi về. Rốt cuộc, tình huống của hoàng huynh, một chút cũng không rõ. Cũng chưa kịp hỏi đã bắt được thích khách, tra được chủ mưu chưa nữa...

-----Ta chính là dải phân cách tuyến nha ^^-----

Ở một nơi cách rất xa hoàng cung, vô cùng tăm tối, chỉ có ánh lửa không rõ ràng:

Một kẻ trùm một chiếc áo khoác đen, đội mũ trùm, khuôn mặt hoàn toàn bị che khuất. Giọng nói hư ảo như có như không:

- Việc lần này, người thật khiến ta quá thất vọng.

Quy sau hắn, một hắc y nhân cũng không rõ mặt, có cung kính, có sợ hãi đáp:

- Chủ nhân tha tội, lần này thất thủ là ngoài ý muốn, nhưng mà kế hoạch tiếp theo tuyệt đối sẽ thành công.

- Hừ, ta sẽ cho ngươi cơ hội cuối cùng, lần này chỉ được phép thành công, không được thất bại... -Giọng nói lộ rõ uy hiếp, khiến người nghe không nhịn được mà run-... Nếu không, hậu quả ngươi tự gánh.

- Thuộc hạ đã rõ. - Nói xong hắc y nhân lập tức biến mất, không để lại chút dấu vết

Trong bóng đêm, khoe môi kẻ kia nhếch lên, lộ rõ vẻ độc ác.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 6: Khuynh quốc mỹ nhân

Vài ngày sau, như đã định, đoàn quân của đại vương gia Nam Cung Bạch Dương, cùng với công chúa của Vô Ưu quốc- Tuyết Nhã Thiên Bình.

Tại cửa hoàng thành, các đại thần trong triều, Ma Kết, Song Tử, Cự Giải và người vài ngày trước vừa mới trúng độc- hoàng đế Thiên Yết. Đội ngũ chào mừng vô cùng là... độc đáo, và rất nhiều nhân vật cấp cao. Dĩ nhiên đây là kế hoạch của Song Tử, người đang bùng bùng khí thế chờ người đẹp, khuỵ,.... là chờ Bạch Dương hoàng huynh.

Tất cả các quần thần trong triều phải nói là 10 người thì hết 9 người rất có xúc động muốn lao vào đánh y một trận. Chẹp, chi tiết y là vương gia, không phải muốn động là động được. Người đứng bên cạnh - Ma Kết tuy bên ngoài là một vẻ mặt băng sơn, nhưng trong thâm tâm hẳn không biết đã thăm rủa vị hoàng đế này không biết bao lần.

Còn Thiên Yết, sắc mặt của y hôm nay đã hồng hào trở lại. Bất kì ai cũng không thể nghĩ là người vừa mới bị ám sát vài ngày trước. Thế nhưng Cự Giải ở bên cạnh thì lại có vẻ khá lo lắng. Thấy trời càng lúc càng nóng, nàng nói:

- Thiên Yết, huynh chỉ vừa được giải độc không bao lâu, cơ thể vẫn còn yếu. Hay là huynh về nghỉ trước đi nha.

Thiên Yết khẽ đáp lại nàng:

- Giải nhi, muội yên tâm. Ta đã hoàn toàn không sao rồi.

- Nhưng mà,... - Tuy nói là vậy nhưng Cự Giải vẫn không yên tâm được, có điều, lời nói chưa hết thì đã bị tiếng cất ngang.

" Bạch Dương vương gia hồi triều"- Tiếng binh lính vang khắp tường thành. Tiếp sau đó, chính là tiếng vó ngựa, tiếng hành quân vang dồn dập. Dẫn đầu đoàn quân, một nam nhân chỉ vừa quá nhược quán, khí thế bức người, cười bạch mã. Khuôn mặt vốn có chút nghiêm túc vừa nhìn thấy nhóm người tại hoàng thành liền được thay bằng nụ cười như ánh nắng, khiến cho không ít nữ tử gần đó say đắm - Bạch Dương.

'Phiu' 1 tiếng, y từ trên lưng ngựa vận khinh công bay thẳng lên hoàng thành, đứng trước mặt Thiên Yết, giọng nói trầm ổn vang lên:

- Tham kiến hoàng thượng.

- Hoàng huynh, huynh làm gì vậy, - Không đề cho y kịp quỳ xuống, Thiên Yết đưa tay ngăn lại, rồi nói:

- Chúng ta đều là huynh đệ, lễ nghi nhiều làm gì.

- Hi, cũng phải có cái gọi là nghĩa quân thần chứ.- Bạch Dương cười đáp.

- Bạch Dương hoàng huynh, Cự Giải có lẽ. - Cự Giải khẽ khom người, nói.

- Giải nhi, đã lâu không gặp, muội càng lúc càng xinh đẹp nha.- Bạch Dương bắt đầu tỏ vẻ không đứng đắn. Tuy nói trong các vương gia y là người lớn nhất, cũng là người thông lĩnh cả mấy mươi vạn quân binh, nhưng vào những lúc như vậy, bản tính của y cùng với Tứ hoàng đệ của mình không mấy khác biệt. Muốn bao nhiêu lưu manh thì có bấy nhiêu. Tuy rằng với nhóm Hoàng đệ, Hoàng muội của y thì điều đó đã quá quen thuộc. Cự Giải cũng không vì lời nói này mà ngập ngừng, nàng khẽ đáp:

- Bạch Dương, huynh quá lời rồi.

- Haha, - Bạch Dương cười lớn, lúc này Ma Kết cũng bước tới nói:

- Hoàng huynh, đã lâu không gặp.

- Đã lâu không gặp, Ma Kết, đệ vẫn khỏe? - Bạch Dương

- Đệ khỏe, còn huynh?

- Ta cũng vậy.- Y đáp, khẽ xoay đầu nhìn Song Từ nói. - Tứ hoàng đệ, ta biết là trong mắt đệ chỉ có mỹ nhân, nhưng mà hoàng huynh của đệ vừa trở về, đệ ngay cả 1 câu chào cũng không có là sao?

Bất gặp cái nhìn của Bạch Dương, Song Từ không chỉ không cảm thấy chút sai nào, ngược lại còn làm thành bộ dạng phong lưu. “Soạt” 1 tiếng, mở quạt giấy ra, không nhanh không chậm nói:

- Ài da, hoàng huynh, huynh cũng tự biết trong mắt đệ chỉ có mỹ nhân, sao lại còn nói đệ như vậy... Hay là như vậy, đợi khi huynh trở thành mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành rồi, đệ nhất định không lơ huynh nữa. Ha. - Song Từ nói xong còn quay qua nháy mắt với đám nữ nhân, khiến cho ai nấy chỉ hận không thể lập tức nhào đến chỗ hắn.

- Đệ... sớm biết như vậy, ta không cần trở về, đỡ phải gặp đệ.- Bạch Dương vờ giận dỗi đáp, rồi quay đi không thèm nhìn. Thấy vậy, Song Từ lập tức tươi cười, đi đến trước mặt y... năn nỉ:

- Được rồi, hoàng huynh, huynh đừng giận. Đệ chẳng qua chỉ là đùa một chút thôi mà. Nha, nha!!!!

Trông thấy bộ dạng trẻ con của Song Từ, Bạch Dương, Thiên Yết, còn có Cự Giải liền phá lên cười, ngay cả Ma Kết lạnh lùng là vậy mà cũng không khỏi cười khê. Hiển nhiên là điều này làm cho chúng nhân trong triều không khỏi cảm thán, aiss, đã bao lâu rồi họ không được thấy Tam vương gia cười như vậy chứ.

Ngay lúc này, đoàn quân đã đi vào trong thành, hơn hết ở giữa còn hộ tống 1 chiếc kiệu không quá lớn, vừa đủ 1 người ngồi, lại sang trọng vô cùng. Xung quanh giang màn màu xanh ngọc, vừa có thể che đi dung mạo người ngồi bên trong, vừa để người đó có thể quan sát bên ngoài.

Nhận thấy Song Từ không hề để ý đến việc trước mắt, Ma Kết tốt bụng nhắc nhở hắn:

- Song Từ, mỹ nhân đệ ngày nhớ đêm mong tới rồi kìa.

- Đâu, đâu a? - Không ngoài dự đoán, Song Từ vừa nghe đến 2 chữ mỹ nhân liền ngay tức khắc nhào ra. Sau khi nhìn thấy chiếc kiệu kia thì lập tức phi xuống dưới. Ôm quyền\*, khẽ cúi người, mở miệng nói ra âm thanh quyến rũ:

- Tứ vương gia Ngạc Thiên quốc, Nam Cung Song Từ nghênh đón Công chúa.

- Làm phiền Tứ vương gia đích thân tới. - 1 cung nữ đi tới gần vén màn kiệu lên. Người ngồi trong bước ra, mái tóc đen mượt dài tới ngang lưng, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng như tuyết. Giọng nói nhẹ nhàng, yếu điệu. Khẽ khom người. - ta là Tuyết Nhã Thiên Bình, công chúa của Vô Ưu quốc.

Song Từ nhìn thấy nàng, toàn thân liền bất động, đôi mắt đảo hoa nhìn tới xuất thần. Đầu óc trống rỗng chỉ hiện lên 4 chữ “Khuyh quốc mỹ nhân”

\*Ôm quyền: đây là chỉ cách chào của người xưa

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 7: Tân nương tử bỏ trốn (1)

Song Từ ngẩn ngơ nhìn nữ tử trước mắt mình, tuy rằng y từng nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ, nhưng mà, người đứng trước mặt hắn hiện giờ mới thực xứng với câu tuyệt sắc giai nhân. Chính là khiến y không khỏi rung động.

Ngược lại với sự phấn khởi của Song Từ, Thiên Bình tuy miệng cười nhưng lòng không cười. Vẻ ưu sầu ẩn trong đáy mắt, vì cô biết. Nói vắn vè là hòa thân, nhưng thực chất, cô là bị đưa đến làm con tin. Không chỉ phải gả cho 1 nam nhân mình không quen biết mà, hơn nữa, cô còn là con tin để Ngạc Thiên quốc dùng để kìm lại Vô Ưu quốc 1 khi xảy ra binh biến.

- Tứ vương gia, chúng ta có phải là nên vào rồi không? - Đẹp đi những suy nghĩ kia, Thiên Bình nhẹ nhàng nói.

Giọng nói nhẹ nhàng, và êm dịu kéo Song Từ trong phút ngẩn ngơ trở về thực tại:

- Khụ... phải ha. - Ho khan một tiếng, giả vờ đứng đắn. - Công chúa, mời.

Dứt lời tay phải đưa ra làm 1 bộ cung kính.

Thiên Bình khẽ gật đầu, rồi bước đi, theo sau nàng là một vài tỷ nữ theo hầu. Và dĩ nhiên còn có cả Song Từ...

Các nghi lễ chào đón tiếp theo được cử hành theo quy củ. Sau khi lễ kết thúc, Thiên Yết liền hạ lệnh, an bài cho Thiên Bình ở Nguyệt Vân Các. Cũng phân phó không ít cung nhân ở cạnh chăm sóc. Song Từ cũng vì muốn có được trái tim mỹ nhân liền nói gót theo sau, mượn cớ dẫn đường. Cự Giải cũng trở về hành cung, Thiên Yết cùng Ma Kết thì ở lại Ngự thư phòng cùng với một số đại thần trong triều bàn quốc sự. Mỗi người mỗi việc, chẳng qua chỉ còn lại một mình Bạch Dương là phi thường rảnh rỗi. Hắn từ đại sảnh đi tới Ánh Lư cung đúng lúc Cự Giải ra ngoài có việc, liền từ Ánh Lư cung đi tới Ngự thư phòng thì thấy mọi người đang bàn việc. Hắn căn bản là không muốn nghe liền tiếp tục đi tới Nguyệt Vân các chào hỏi công chúa thì bị Song Từ lập tức ‘đá’ ra ngoài. Quanh đi quẩn lại cả một ngày trời, hắn không tìm được việc gì làm, liền chán nản ảo não không thôi.

Suy nghĩ một hồi, đành về vương phủ, thay một bộ y phục bạch sắc, cười lên bảo mã rồi một mình ra ngoại thành du ngoạn.

Cảnh sắc bên đường phải nói là vô cùng đẹp, vô cùng bình yên, khiến cho Bạch Dương ngẩn ngơ không thôi. Tuy rằng hắn bản thân là người trong hoàng thất nhưng mà cuộc sống trước giờ vốn vô cùng giản dị. Điều mà hắn quan tâm nhất chính là võ học, binh pháp. Cái hắn muốn đạt được chính là muốn dân no ấm, người dân hạnh phúc. Gửi mình trên sa trường bao năm trải qua không ít cái gọi là sinh tử gần kề, cảnh tượng thi thể nằm la liệt trên chiến trường, máu tanh nồng nặc, gần như đã khám sâu vào trong tâm trí hắn. Khiến cho bản thân hắn cũng suýt quên đi sự yên bình tưởng chừng đơn giản nhất này.

Vừa đi vừa suy nghĩ đủ loại chuyện trên trời dưới đất, Bạch Dương cũng không phát hiện mình đã đi lòng vòng gần 1 canh giờ. Chỉ là chưa kịp hỏi đường, từ phía sau bỗng vang lên tiếng nói của một nữ tử:

- Có ai không, cứu mạng a....aaaaa.

Nhảy phắt xuống ngựa, Bạch Dương liền lập tức quay đầu, đập vào mắt hắn lúc này là một nữ tử khuôn mặt tròn tròn vô cùng đáng yêu, tóc lại cài vô số trang sức, mặc một bộ tân nương phục.... Tân Nương phục? Bạch Dương nhíu mày, chợt nhìn thấy phía sau nàng hình như có không ít người đuổi theo. Lại nghe tiếng kêu cứu, Bạch Dương vốn không suy nghĩ nhiều liền ôm lấy người, nhảy lên ngựa rồi phóng đi mất.

Đám người phía sau chạy thực mạng cũng không đuổi kịp được con bảo mã kia, chỉ đành dừng lại không ngừng thở dốc, một người nói:

- Hộc,... Trần quân gia, bây giờ phải làm sao a? Tiểu thư bị người ta bắt đi mất rồi...

- Người hỏi ta, ta...hộc..hộc. hỏi ai a. Lần này tiêu chắc, ngay trong ngày thành hôn, tiểu thư lại bỏ chạy mất, thế nào lão gia cũng nổi trận lôi đình cho xem - Trần quân gia khổ sở nói.

Tạm bỏ qua nhóm người đang mặt mày khổ sở trong rừng, Bạch Dương cùng với nữ tử kia sau khi lên ngựa thì chạy thẳng một mạch đi không quay đầu lại. Lúc này, đám bảo không có người đuổi theo Bạch Dương mới buông cánh tay này giờ đang ôm người kia ra, hơi ngưng ngừng nói:

- Cô nương, xin lỗi, tại hạ thất lễ rồi.

- Không sao, đa tạ đã giúp ta. - Nữ tử kia tay lau đi mồ hôi trên trán, khoe môi hơi cười đáp. - Ta tên Trần Kim Ngu, cho hỏi tôn danh của công tử là...?

- Ta họ Nam Cung, tên Bạch Dương. - Hắn cười cười, sức nhớ ra cả 2 đang ngồi trên ngựa liền vội nói. - Để ta đỡ cô xuống.

Hai người thành thực xuống ngựa, Bạch Dương liền hỏi:

- Bọn người lúc này là ai, sao lại đuổi theo cô vậy?

- Ách, cái này... - Khuôn mặt Kim Ngu có hơi vẻ xấu hổ, dù sao nàng cũng không thể nói được là mình đào hôn... Suy nghĩ giây lát, nàng đành bịa đại một câu chuyện. - Công tử là như vậy, ta ra ngoài chơi, lại bất cẩn gặp được mấy tên buôn người, họ liền muốn bắt ta đi. Ta tại lúc hoảng sợ chỉ có thể chạy, cũng may gặp được công tử, nếu không, e rằng ta đã... đã...

Kim Ngu giả vờ đưa tay áo lau đi đôi mắt không giọt nước nào, Bạch Dương thì lại vô cùng tin tưởng, cả giận nói:

- Ban ngày, ban mặt mà dám làm những chuyện như vậy, đúng là vô pháp vô thiên mà. - Đoạn quay qua Kim Ngu. - Cô nương an tâm, ta sẽ giúp cô trừng trị bọn họ.

-...- Kim Ngu im lặng, nàng không ngờ hắn lại tin tưởng nha.

- Haizz, cô nương hay là như vậy, trời cũng đã không còn sớm, hay là ta tạm đưa cô về phủ của ta. Rồi cho người thông báo người nhà đến đón cô nha.

- Ân, vậy đa tạ huynh...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Tân nương tử bỏ trốn (2)

Phù Đại vương gia.

- Oa, nhà công tử đẹp thật đó. - Bước vào sảnh, Kim Ngưu không khỏi cảm thán. Tuy rằng nhà của nàng cũng rất giàu có nhưng mà lại có cảm giác phở phơ. Còn ở đây, từng viên gạch đến từng miếng gỗ đều được chạm khắc, xây dựng vô cùng tinh tế.

- Hi, cô thấy vậy thật sao? - Bạch Dương cười cười hỏi.

- Ân, thật mà. - Kim Ngưu ngây thơ đáp. Lúc này, quân gia trong phủ bước ra, khẽ khom người trước Bạch Dương:

- Vương gia đã hỏi phủ, lúc này Tam vương gia có ghé qua tìm ngài...

- Vậy sao, - Bạch Dương giọng nói mang theo chút khản trầm. - Có chuyện gì hả?

- Việc này lão không rõ, người chỉ nói khi nào ngài trở về thì nhớ đến tìm ngài ấy... - Vị quân gia cung kính đáp. Bạch Dương ngược lại chỉ hơi gật đầu bảo ngài lui ra. Thiết nghĩ, hẳn trước nay không lo việc triều chính có lẽ tam hoàng đệ đến tìm hẳn chắc cũng không quá gấp. Để mai hỏi cũng được... Nghĩ vậy, Bạch Dương liền cho phép bản thân bỏ qua việc này, nhìn sang Kim Ngưu. Thấy nàng lúc này vì 2 tiếng ‘vương gia’ ban nãy mà 2 mắt miêng mở to, tròn tròn nhìn về phía mình. Có chút buồn cười, đầu lại trầm nghĩ vị cô nương này sao mà đáng yêu đến vậy:

- Kim Ngưu cô nương, cô sao vậy a?? - Giọng điệu đến 8 phần mang hướng trêu chọc.

- Ta...ta... - Kim Ngưu lúc này liền hoàn hồn, lại thêm hoảng sợ. Nàng lắp bắp không nói nên lời, nàng là đang đứng ở phủ vương gia, diện kiến vương gia sao. Nàng phải làm gì a???. - Ta...

- Cô sao vậy, có chuyện gì sao? - Bạch Dương nổi hứng đùa dai, từng bước từng bước áp sát người Kim Ngưu, làm ra một bộ dạng nghiêm trọng. Trong đầu lại là cười đến loạn. - Có cần ta mời đại phu không?

Kim Ngưu nào còn tâm trí nghĩ đến câu hỏi của hắn. Thấy hắn bước một bước, nàng liền lùi một bước. Hai người cứ kẻ tiến người lùi, chả mấy chốc lưng Kim Ngưu đã chạm vào thân cây bằng lăng ngoài vườn, khẽ làm cho vài chiếc lá rơi xuống. Đã vậy, Bạch Dương còn tiếp tục đến khi hai người chỉ cách nhau không tới 1 tấc mới dừng lại. Khung cảnh lúc này thật là muốn bao nhiêu lãng mạn liền có bấy nhiêu.

Hoàng cung\_ Nguyệt Văn Các:

Song Tử cùng Thiên Bình ngồi đối diện nhau trên bàn đá cẩm thạch ngoài hoa viên. Bày trên bàn là một số món điểm tâm đơn giản được bày trí vô cùng tinh tế, ở chỗ của mỗi người đều được đặt 1 ly trà nóng. Bên cạnh là các cung nữ theo hầu cùng một số thị vệ canh gác. Gió thổi thoảng lại khẽ thổi, khiến cho mấy cành hoa đào lại rơi xuống, cảnh sắc hài hòa, đẹp tựa bông lai tiên cảnh. Nhưng là, nhân vật chính thì lại không quan tâm đến điều đó.

Từ lúc tới Nguyệt Văn Các, Song Tử một khắc cũng không rời mắt khỏi nữ tử đẹp như tiên trước mắt, mỹ thực không thèm nhòm, rượu ngon không thèm nếm, cảnh sắc xung quanh cũng không màng. Trong mắt hắn lúc này ngoài trừ Thiên Bình thì cũng vẫn là Thiên Bình. Nếu lúc này có ai hỏi ý, tại sao lại say mê đến vậy, e rằng bản thân y cũng không thể trả lời. Mỹ nhân trên thiên hạ không thiếu, không nói xa xôi, biểu muội y, Cự Giải không phải tuyệt sắc giai nhân sao. Nhưng vì hai người đều là lớn lên cùng nhau, nên dù nàng ấy có đẹp hơn nữa thì y cũng không có cảm giác... Vậy còn Xử Anh cùng Xử Nữ, hai nữ tử có dung mạo giống hệt nhau đó không phải là mỹ nhân mất phượng sao. Nhưng, do lúc tam hoàng huynh của y yêu thích Xử Anh đã cảnh cáo y không được làm càn, nên bản thân y cũng sinh ra phản ứng tự giác.. Haizz, tóm lại một câu, y đối với vị công chúa này tuy không rõ là tình cảm gì, nhưng, trước hết, y phải có được nàng cái đã....

Mặc cho Song Tử ở một bên suy nghĩ “đen tối”, Thiên Bình ngoài mặt không biểu tình nhưng trong lòng lại u buồn không thôi. Cô cũng biết, thân là công chúa, những chuyện hòa thân này, dù sớm hay muộn cũng không thể thoát được. Nhưng, cô thực sự không muốn, không muốn lấy một người mình không yêu. Cô đã từng không ít lần bày tỏ suy nghĩ với phụ hoàng, tuy phụ hoàng rất yêu thương cô, nhưng đây là trách nhiệm. Có thể tránh được một ngày, hai ngày nhưng không thể nào tránh được cả đời... Chỉ có thể trách, cô sinh ra trong gia đình đế vương, sinh ra lại làm phận nữ nhi.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi thở dài cảm thán:

- Tử vương gia, ta thật ngưỡng mộ ngài.

- Hà... - Song Tử bị câu nói của cô làm cho tỉnh mộng, rồi lại vì câu nói ấy mà trở nên mơ hồ không rõ ràng. - Công chúa, cô nói vậy là có ý gì a?

- Haizz, ta nói, ta rất ngưỡng mộ ngài. Tuy cùng là dòng dõi hoàng thất vậy mà ngài có thể làm chủ cuộc sống của mình. Còn ta, lại phải chịu sự sắp đặt của người khác. - Thiên Bình cười buồn nói. Không kịp để ý đến vẻ mặt của cô, Song Tử gần như phá lên cười:

- Công chúa, cô nói gì vậy a? Cô thân là công chúa một nước, trừ phi cô không muốn, kẻ nào có thể bắt ép cô.

- Ài, chính vì ta là công chúa, nên mới như vậy...Nếu ta là nam tử, ta sẽ không phải cùng người ta không quen biết thành thân.

- Ý cô là..Cô không muốn hòa thân với Ngạo Thiên quốc ta sao? - Song Tử nhún mày hỏi.

- Vương gia, nếu đổi lại là ngài, ngài có muốn không? - Thiên Bình nhìn thẳng vào mắt Song Từ hỏi. - Tuy ta là nữ tử, nhưng ta cũng có mong muốn, cũng có nguyện vọng. Nhưng vì là công chúa, ta không thể có. Từ khi sinh ra, ta luôn được dạy mình phải như thế nào, phải làm những gì. Chưa từng có ai quan tâm đến cảm nhận của ta, trong mắt họ, ta mãi mãi chỉ là thứ mang lại hòa bình cho Vô Ưu quốc mà thôi. Số mệnh của ta, là tới Ngạc Thiên quốc này, thành thân cùng với hoàng đế, từ khi được sinh ra đã là vậy...- Thiên Bình buồn buồn nói.

Song Từ lặng yên nghe câu chuyện của cô. Lòng cũng tự ngẫm nghĩ lại, lời cô ấy nói quả thật không sai chút nào. Đúng là từ khi còn nhỏ, mấy người bọn hắn cũng bị bắt phải học các lễ nghi, rồi học cách sử lý chính sự. Nhưng may mắn là, y là đứa con út nên được phụ hoàng sủng ái nhất, chỉ cần y nói không muốn, phụ hoàng sẽ không bắt ép. Đại hoàng huynh thì say mê võ học, sớm đã bỏ ngoài tai những quy tắc kia..Nhưng, còn Thiên Yết hoàng huynh cùng Ma Kết hoàng huynh thì lại khác. Những thứ mà y và Bạch Dương không phải học, thì ngược lại họ phải tiếp nhận toàn bộ. Từ nhỏ đến lớn thực sự họ không có bao nhiêu thời gian để vui vẻ. Đây cũng là lý do, gây nên một phần tính cách lạnh lùng của họ....Haizz, nghĩ tới đây y thực sự cảm thấy có lỗi, mấy năm nay, y rốt cuộc đã làm được những gì cho hoàng huynh của mình chứ...Còn đối với vị Thiên Bình công chúa này, là một mảnh thương cảm không ngừng “Thiên Bình, ta sẽ không để cô phải buồn nữa”

-----

Trở lại phủ vương gia và câu chuyện lãng mạn đang tiếp diễn của Kim Ngu và Bạch Dương.

Bạch Dương áp sát người Kim Ngu, tay chống lên thân cây phía sau nàng, làm ra một bộ dạng lưu manh. Khiến cho Kim Ngu liên tục đỏ mặt hôi hám, mắt thấy Bạch Dương cúi đầu xuống nàng liền nghĩ, lần này phải chăng chết chắc rồi a?..

Bạch Dương nhìn phản ứng của nàng thì không ngừng cảm thán, sao mà đáng yêu đến cực điểm vậy..

- Kim Ngu, cô không sao chứ? - Không trêu đùa nàng nữa, Bạch Dương khẽ lên tiếng rồi lui về sau một chút.

- Ta...Không sao... - Kim Ngu ngập ngừng nói. - Ngài là... là vương gia sao?

- Phải a! - Hắn đáp với vẻ tự nhiên. - Không phải lúc này ta đã nói, ta họ Nam Cung mà. Chẳng lẽ cô không nghĩ ngợi một chút nào sao?

Trời a! Nếu bây giờ có ai khác hỏi, Kim Ngu nàng thật sự ước rằng nàng có một cái lỗ để chui xuống. Sao nàng có thể ngốc tới như vậy chứ, người ta rõ ràng đã nói cả tên lẫn họ rồi mà. Hơn nữa khắp Ngạc Thiên này, ngoài ba vị vương gia và đương kim hoàng thượng ra thì còn ai khác mang họ Nam Cung nữa đâu chứ. Thật là, sao nàng lại ngốc nghếch như vậy chứ. Đúng là khóc không ra nước mắt mà!

Lúc này, trong suy nghĩ của Bạch Dương: Trần Kim Ngu, thật thú vị. Bốn vương bắt đầu có hứng thú với cô rồi đó!!!

-----

Hoàng cung\_ Ngự thư phòng:

Thiên Yết ngồi trầm ngâm bên bàn thư án. Đối diện y là Ma Kết sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy. Sự yên lặng bao trùm cả thư phòng, bất chợt Ma Kết lên tiếng:

- Theo huynh nghĩ, ai là kẻ đứng sau vụ ám sát này?

- Ta...cũng không rõ. - Thiên Yết bắt đầu nói. - Mấy hôm trước ta còn nghĩ là người của Tả thừa tướng, nhưng phái người đi điều tra thì lại hoàn toàn không phải.

Nghe tới đây, Ma Kết liền có chút trầm tư, bản thân hắn cũng là không rõ, rốt cuộc là kẻ nào to gan đến vậy. Không lẽ lại là... Ma Kết lúc này chợt nhớ tới một khả năng, sắc mặt không khỏi tối hơn. Thiên Yết thấy vậy liền bảo:

- Ma Kết, đệ không cần quá lo, chuyện này, từ từ điều tra thì sẽ rõ thôi. - Thiên Yết dịu giọng nói, ánh mắt cũng đầy nhu hòa. Chỉ đáng tiếc đáp lại y là ánh nhìn lạnh lùng của Ma Kết.

- Được, nếu không còn chuyện gì, đệ xin phép cáo lui. -Ma Kết ôm quyền hành lễ, rồi không đợi Thiên Yết đáp lại, liền muốn quay đầu bỏ đi. Thiên Yết cũng mặc kệ lễ nghi, rào bước đi tới, nắm lại tay hắn:

- Ma Kết, khoan đã. - Nhìn thẳng vào hắn, Thiên Yết có phần khò sở nói. - Chuyện đã qua một thời gia rồi, chẳng lẽ đệ không thể tha thứ cho ta sao? Rốt cuộc ta phải làm gì, đệ mới chịu đối với ta như trước đây chứ?

Im lặng, là cái mà Ma Kết đáp lại y, vừa định mở miệng nói tiếp thì, giọng nói lạnh tanh của Ma Kết vang lên:

- Trừ phi Xử Anh sống lại, nếu không, ta cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho huynh.

Nói xong quay đầu bước đi, bỏ lại Thiên Yết tuyệt vọng cùng đau lòng ở lại thư phòng..

(T/g: Sorry mọi người vì đã ra chap trễ, tại vì dạo này thiếu ý tưởng quá,... Mọi người đừng bực ta nhé!! \*cảm ơn nhìu\*)

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Thực lực

Mãnh Sur trang\_ Bảo điện:

1 nam tử khoác một bộ trường sam màu vàng kim, đeo một chiếc mặt nạ vàng được khắc tinh xảo. Mái tóc đen mượt tùy ý thả ngang lưng. Đôi mắt đen sâu thẳm, như ẩn như hiện sau chiếc mặt nạ. Y lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế được khắc chế từ ngọc trong suốt. Ngón tay lại khẽ xoay xoay ban chỉ bằng ngọc đeo trên ngón cái. Như có như không tỏa ra một tà khí bức người lại có phần kiều mị. Hai bên trái phải là hai nam tử, một hắc y, một bạch y. Đồng dạng đeo một cái mặt nạ bạc. Im lặng, vừa giống như canh gác thủ hộ, lại giống như hầu hạ cạnh bên.

Bất chợt, một tỷ nữ rào bước đi vào, bước chân vô cùng khẽ, hiển nhiên là biết võ công. Chỉ là một tỷ nữ cũng biết võ, dù là kẻ ngốc đi chăng nữa cũng hiểu được thực lực của Mãnh Sur trang. Đặc biệt là trang chủ Hàn Sur Từ, kẻ được người trên giang hồ đồn là kẻ vô cùng bí ẩn, hành tung xuất quỷ nhập thần.

- Hồi bẩm trang chủ, bên ngoài có người đến gặp. - Tỷ nữ kia sau khi hành lễ thì liền bẩm báo.

- Ừm, dẫn vào đi. - Sur Từ nhẹ giọng trả lời, nâng người ngồi thẳng dậy. Người tiến vào mặc một thân y phục màu xám bạc, không quá xa lạ, là Ma Kết. Nhìn thấy hắc, Sur Từ khẽ kéo lên khóa miệng, phát tay bảo những người kia lui ra hết, bước tới trước Ma Kết hỏi:

- Tam vương gia, hôm nay ngài đến đây, hi vọng là đã suy nghĩ kỹ về việc lần trước.

- Hừ! - Ma Kết khẽ cười lạnh một tiếng, nói. - Ngươi gạt được người khác không gạt được ta. Nói, có phải chính người là kẻ đã phái người vào cung hành thích Thiên Yết không?

- Nếu vương gia đã biết rõ, vậy ngài còn hỏi để làm gì. - Sur Từ chỉ mỉm cười, lại xoay xoay ban chỉ trên tay. - Ngài cũng không cần giả vờ làm gì, nơi này chỉ có hai chúng ta mà thôi. Nói thật, người muốn giết chết Nam Cung Thiên Yết nhất, không phải là ngài sao?

- Ngươi cảm miệng cho ta. -Ma Kết nổi giận quát lên. -Đừng ăn nói lung tung. Tuy rằng, Thiên Yết đã hại chết Xử Anh, nhưng mà bọn ta là huynh đệ, hơn nữa còn là huynh đệ song bào thai. Ta sao có thể muốn giết huynh ấy.

- Muốn hay không, tự bản thân ngài hiểu rõ. - Sur Từ lập tức phản bác lại.

- Ngươi... - Bị câu nói của y chọc đến tức không nói nên lời, Ma Kết chính là không khỏi cảm thán. Hàn Sur Từ quả nhiên không đơn giản. Nếu cứ tiếp tục nói, e rằng không sớm thì muộn hắc cũng sẽ bị y chọc tức đến thổ huyết.

Nghĩ là làm, tay chấp thành quyền, lạnh lùng nói:

- Nếu đã như vậy, cáo từ.

- Hãy khoan. - Sur Từ lúc này liền đưa tay chặn lại. - Vương gia, ngài tính rồi đi như vậy sao? Mãnh Sur trang này của ta, đâu phải nói đến là đến, nói đi là đi như vậy được.

Ma Kết nhú mày, vẻ mặt không vui nói:

- Ngươi muốn gì đây?

- Muốn gì? Ai, nếu ngài đã không cùng chiến tuyến với ta. Hơn nữa lại còn biết nhiều bí mật của ta như vậy. Ta...sao có thể lưu lại mạng của ngài. - Dứt lời, Sur Từ liền tung ra một quyền, chui thủ giấu trong tay nhằm thẳng ngực Ma Kết đâm tới. Nào ngờ ngay lúc này, Ma Kết lại vô cùng nhanh, né người sang một bên. Y cau mày, ánh mắt lóe lên vẻ không ngờ:

- Ngươi biết võ công? Sao có thể chứ?

- Ngươi cho rằng cả thiên hạ này người biết võ công chỉ có mình ngươi sao. Muốn ám sát bốn vương nào dễ như vậy. - Ma Kết lạnh giọng, nhiệt độ lúc này có khi phải xuống quá âm độ rồi ấy. Tay rút ra 1 sợi trường tiên đặc chế có thể thay đổi độ dài. “phiu, phiu. vút” Sợi trường tiên dài như con rắn uốn lượn không ngừng, vừa mới thấy bên trái, quay đầu lại thấy đã lách sang phải. Khiến cho Sur Từ vốn không ngờ rằng người trước mắt biết võ liền có chút chật vật tránh.

Tuy nhiên, danh hiệu xuất quỷ nhập thần đâu phải hư danh. Trong chớp lát y lập tức lấy lại thăng bằng. Mắt lóe lên một tia nguy hiểm, xuất ra thanh nhuyễn kiếm đeo trên thắt lưng. Chặn lại, rồi hất sợi trường tiên kia ra, làm cho Ma Kết suýt mất cân bằng. Rồi, không để hắc kịp phản ứng, chân đạp mạnh xuống đất, đề khí bay lên không, lượn một vòng chém thẳng tới hướng Ma Kết. Nhanh như cắt, không tới 1 ly liền lướt ngang cổ hắc.

Ma Kết lúc này mau chóng thu vũ khí, khí tụ đan điền dồn ra 1 chưởng đẩy lùi Sur Từ. Sur Từ thấy biến, kiếm lập tức xoay chém ngang. Ma Kết liền ngả

người ra sau, tránh đi đường kiếm, kiếm vừa đi qua, tóc cũng sắp chạm đất liền bật người phóng trường tiên thẳng hướng lưng Sur Tử. Nào ngờ lúc này, kiếm trong tay y xuất thêm một lưỡi lướt ngang cổ hắn.

Song trường cùng lúc, dĩ nhiên hai bên đều bị đánh bật ra, lùi thành một đường vòng cung. Rồi nhẹ nhàng lại đáp xuống mặt đất, nhẹ nhàng tựa như một chiếc lông vũ.

- Thật không ngờ, Tam vương gia bình thường đáng vẻ thư sinh là vậy, khi xuống tay, lại cũng quá âm hiểm. - Sur Tử tựa tiểu phi tiểu nói, vẻ mặt đùa cợt mà âm trầm, trong tay lại cầm sợi dây chuyền mang huy ấn hoàng gia mà Ma Kết luôn đeo.

Ngược lại, trong tay Ma Kết cũng có mảnh ngọc bội mà y thường đeo trên thắt lưng nhẹ nhàng nói:

- Không dám, hôm nay được chứng kiến thực lực của trang chủ. Ma Kết ta mới là mở rộng tầm mắt. Khâm phục. - Miệng tuy nói ‘khâm phục’ nhưng ánh mắt lại sắc bén như lưỡi dao.

Quả thật, cả hai vật mà đôi bên lấy được, đều là những nơi chí mạng. Chỉ cần một chút sơ sẩy, mất mạng là điều tất nhiên. Nhưng nếu nói ngang tài ngang sức thì cũng không hẳn là đúng. Bởi lẽ, cả hai đều chưa xuất ra thực lực thật sự của mình.

Ở một nơi nào đó:

Một nam tử tuổi tầm nhuộc quán, mặc một thân trang phục nâu, vừa cười một con bảo mã, phi nước đại. Vừa một tay cầm cung, nhắm vào bia bắn.

“Phập” mũi tên bắn thẳng vào hồng tâm. Hạ cung xuống, y khẽ cười, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời. Chợt tiếng người từ đâu vọng tới:

- Bách Lý công tử, Bách Lý công tử... - Tiếng vọng tới là thanh âm của một nữ tử.

Mặt y khẽ lộ vẻ mất hứng, nhưng cũng ráng làm vẻ mặt như không có gì, đáp lại:

- Ý Lan cô nương, cô tìm tại hạ có việc gì? - Thật ra người tới là... hôn thê trên danh nghĩa của y. Nói là trên danh nghĩa, bởi vì, hôn sự của hai người họ là do trường bối hai bên khi họ vừa ra đời thì sắp đặt. Tuy rằng là vậy nhưng mà y đối với cô một chút tình cảm cũng không có. Nào ai biết được, vị cô nương này lại cứ bám hắn không buông, đúng thật là phiền.

- Bách Lý... à không Nhân Mã ca, muội đến nhà huynh thì biết huynh đang ở đây. Huynh có thể cùng muội ra ngoài một chút không? - Vẻ mặt nữ tử nhìn vô cùng ngây thơ, lại mang theo chút mong chờ.

Nhân Mã lại không quan tâm đến điều đó, cực kì bất đắc dĩ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Nhân Mã ca, huynh vào thành mua chút đồ với muội nha! - Ý Lan nói.

- Tùy cô, đi thôi. - Hết cách, dù sao mẫu thân y nói là phải chiều theo Dương Ý Lan này. Đành vậy.

Nghĩ rồi, Nhân Mã bỏ đi, Ý Lan ở đằng sau vừa chạy vừa gọi với theo:

- Nhân Mã ca, đợi muội với... Nhân Mã caaa.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 10: Chuyện xưa (1)

Kính thành\_ Phủ thừa tướng:

Trong sảnh lớn, lão thừa tướng Hồng Vũ Bảo Thiên - tuổi gần lục tuần, nhưng trông vẫn còn rất minh mẫn đang ngồi nhâm nhi tách trà. Đối diện ngài là một vị phu nhân tuổi cũng xấp xỉ, đang đứng châm trà. Cả hai đều đang bàn chuyện gì rất vui vẻ. Đột nhiên, từ ngoài, một thiếu nữ tuổi khoảng chừng 17, 18, mặc một bộ y phục màu xanh nhạt. Khuôn mặt thanh tú, trông vô cùng hoạt bát đáng yêu. Nàng đi vào có phần hấp tấp, tới trước mặt lão thừa tướng, nàng khẽ nhẹ giọng nói:

- Cha! - Thanh âm có chút kéo dài, không hề khiến người nghe phản cảm, ngược lại khiến nàng có phần đáng yêu hơn.

- Bảo nhi! Con lại có chuyện gì vậy? - Hồng Vũ lão gia mặt không đổi sắc, thong thả tiếp tục phẩm trà. Ngài không phải là không quan tâm đến hài nữ

của mình, ngược lại chính vì ngài quá yêu thương nàng nên hầu như đã quá hiểu nàng a. Thứ nhất, Bảo Bình nhi nữ của ngài tuyệt đối sẽ không dậy sớm mà thình an ngài như vậy. Thứ hai, mỗi khi nàng nói bằng cái giọng ngọt hơn đường đó, thì đảm bảo mười phần thì chắc tới chín phần là có chuyện xin xỏ.

- Hi! Phụ thân, người có thể cho con ra ngoài chơi một chút không? - Bảo Bình chớp chớp mắt nói. Cố gắng làm cho khả ái hết mức.

- Ra ngoài chơi? Con lại muốn làm gì a? - Ngài đặt xuống tách trà, ngược nhìn nhi nữ của mình, hỏi.

- Cha, người ta muốn ra ngoài mua chút đồ thôi mà, có làm cái gì đâu! - Bảo Bình nghe xong câu hỏi thì liền chột dạ, hai đầu ngón tay chỉ chỉ vào nhau. Đầu thì cúi gằm mặt xuống, lí nhí trả lời.

Hành động này hiển nhiên khiến cho Hồng Vũ lão gia từ cùng vị phu nhân (kê mẫu của Bảo Bình) không khỏi bật cười. Ngài liền nói:

- Được rồi, vậy con đi cẩn thận một chút, đừng về trễ quá nha!

- Ân, con biết rồi, con sẽ về sớm. Cha, Nhị nương, con đi đây!!! - Bảo Bình nói xong liền chạy ngay ra khỏi phòng.

Hồng Vũ Bảo Thiên lúc này thì thật vô cùng dở khóc dở cười, lại có phần bất đắc dĩ, ai~ nhi nữ này của ngài, đến bao giờ mới lớn vậy a?

-----Ta là giải phân cách tuyến a!!-----

“...ồn ào, ồn ào...”

‘Haizz’ tiếng thờ dài thứ 35 trong ngày của Nhân Mã, hần nhìn nữ nhân trước mắt thật không khỏi ngao ngán. Đúng là nữ nhân, có mỗi việc mua đồ thôi cũng phải mất gần mấy canh giờ. Đúng là chán quá đi!

- Mã ca, huynh nhìn xem, miếng ngọc bội này có đẹp không? - Ý Lan vui vẻ cầm trong tay một miếng ngọc bội chạm khắc hình phụng hoàng, màu xanh lục vô cùng tinh xảo! Quay đầu hỏi Nhân Mã.

Nhân Mã ngược lại cả liếc mắt cũng không, âm ừ vài câu cho qua rồi nhìn đi chỗ khác. Mặc kệ Ý Lan mặt liền không vui, hai mắt rung rung lại có vẻ sắp khóc. Lúc này, ập vào mắt hần là hình ảnh một tiểu cô nương mặc y phục xanh nhạt, tóc búi hai bên như hai chiếc bánh bao nhỏ, chỉ chừa ở đằng sau một phần tóc mỏng. Khuôn mặt thanh tú, hai lúm đồng tiền hai bên đáng yêu vô cùng. Ngay tức khắc, Nhân Mã cảm thấy tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Mà Ý Lan bên cạnh lại phiền phức vô cùng, vì vậy, hần liền vờ như hốt hoảng nói:

- Thôi tiêu rồi, ta sao có thể quên được chứ? - Vỗ trán một cái, y vờ như có chuyện thực sự gấp gáp. Đúng như dự liệu, Ý Lan ở bên cạnh liền lo lắng hỏi:

- Mã ca, huynh sao vậy? Có chuyện gì sao?

- Là như vậy, lúc nãy một vị bằng hữu của ta nhờ ta mua một thước lụa cảm tặng cho vị hôn thê của y. Vậy mà, ta lại có thể quên mất. - Tặc lưỡi, Nhân Mã càng diễn càng hăng say khiến cho Ý Lan không chút nghi ngờ. Hần tiếp tục.- Haiz, mà ta cũng không tiện vào đó mua, phải làm sao đây a?

Ý Lan suy nghĩ một chút rồi mau chóng nói:

- Mã ca, hay huynh để muội đi mua cho. Huynh ở đây đợi muội, có được không?

Còn được không gì, rõ ràng quá hợp ý Nhân Mã, vì vậy hần không chút do dự gật đầu, còn khiêm tốn kèm thêm một câu:

- Vậy phiền muội!

- Ân. - Ý Lan gật đầu rồi nhanh chóng rời khỏi.

“Aaaaaa...” Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn của nữ nhân. Nhân Mã quay đầu lại, nhìn thấy người phát ra tiếng hét là vị cô nương lúc nãy. Liền nhanh chóng chạy tới xem thử.

-----  
Cùng lúc này\_ Tại ngự hoa viên:

Thiên Yết cho người làm một bữa tiệc mừng việc Bạch Dương trở về. Nói là tiệc, thực chất cũng chỉ bốn huynh đệ cùng với Cự Giải và bằng hữu của cô.

Cả bốn người ngồi bốn góc bàn, trước mắt biết bao nhiêu sơn hào hải vị, rượu ngon tiến cống. Tuy là cùng ở một nơi, mỗi một lại có một suy nghĩ riêng. Bạch Dương và Song Tử ngồi thần thờ nhìn về hai phía khác nhau, thỉnh thoảng lại khẽ cười khiến cho chúng cung nữ xung quanh sắp ngất vì mất máu. Chuyện mà hai người đang nghĩ tới, không nói cũng biết, dĩ nhiên hai tuyệt thế mỹ nhân trong mắt họ, ngoài Kim Ngưu cùng Thiên Bình thì tuyệt nhiên sẽ không có thêm bất kì người khác.

Về phần Song Tử, y thì nhớ lại, tối hôm qua, vì không ngủ được nên y đi vòng vòng xung quanh. Bất ngờ nhìn thấy được Thiên Bình công chúa đang múa một khúc nhạc. Động tác uyển chuyển mà vô cùng nhẹ nhàng của cô khiến y không thể quên được. Còn Bạch Dương, lúc này hần đang nhớ lại về mặt

đồ bưng, xấu hổ lại vô cùng khả ái của Kim Ngưu. Sau buổi ‘trò chuyện’ hôm đó, Kim Ngưu tìm đủ mọi cơ chuẩn đi. Báo hại hẳn ngay cả nhà cổ cũng chưa kịp hỏi.

Trái ngược với hạnh phúc ‘Cầm năng’ của hai người, Thiên Yết và Ma Kết lại có vẻ âm trầm. Đặc biệt là Ma Kết, sau lần đụng độ với Sư Tử hôm đó, hai người hầu như không còn qua lại. Nhưng điều y lo lắng nhất hiện giờ chính là rốt cuộc, Hàn Sư Tử đang có âm mưu gì. Còn Thiên Yết, vẻ mặt như muốn nói rồi lại thôi, vô cùng khó xử. Nếu lúc này, để cho mấy vị quan viên trong triều mà nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chắc chắn không khỏi giật mình. Vì hoàng đế ngày thường tàn nhẫn rốt cuộc cũng có phản ứng này a..

“Thiên Bình công chúa tới, Quận chúa Cự Giải tới” Tiếng một vị công công vang lên. Theo sau thanh âm có phần hơi yếu điệu đó chính là 3 mỹ nữ dung mạo tựa thần tiên. Người mặc váy màu lam chính là Tuyết Nhã Thiên Bình, mặc y phục màu hồng phấn là Mạc Cự Giải. Nữ tử vận bạch y cuối cùng chính là người đã từng cứu mạng Thiên Yết- Hoàng Lư Xử Nữ.

Nhìn thấy nàng, Ma Kết tuy rằng bên ngoài vẫn là một bộ bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn là không thể che giấu sự mong đợi cũng như là ngạc nhiên. Song Tử, Bạch Dương hiển nhiên là không quá chú ý. Còn Thiên Yết, tuy nói Xử Nữ đã từng cứu mạng hắn, nhưng tận đến lúc nàng rời đi hắn vẫn còn đang hôn mê. Vì vậy, trong lòng không khỏi một trận ngạc nhiên cùng đau đớn.

Mọi biểu cảm của mỗi người, từng thứ đều được thu cả vào tầm mắt Xử Nữ. Nàng cười khẩy, từ thái độ lần trước của Tam vương gia. Nàng đã điều tra lại sự việc của 3 năm trước. Ai~ xem ra, nàng hình như đã cứu nhầm người mất rồi. ...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 11: Chuyện xưa (2)

Năm Vĩnh Thuận thứ I \_ tức năm đầu Thiên Hoàng (Thiên Yết) trị vì:

Lúc này Thiên Yết vừa lên ngôi được được vài tháng, Bạch Dương cũng đang còn ở trong kinh thành, chưa khởi hành. Tình cảm giữa bốn huynh đệ vẫn vô cùng tốt, Ma Kết lúc này cũng là vô cùng hòa hợp với Thiên Yết, cũng rất hay cười. Rồi một ngày:

Phủ đại vương gia:

Trong hoa viên, Ma Kết cùng Bạch Dương đang ngồi đánh cờ. Phải nói là vô cùng ngang tài ngang sức, sở dĩ là bởi. Ma Kết chính là đệ nhất kì thủ của Ngạc Thiên quốc, mà Bạch Dương lại nổi tiếng về tài dùng binh. Cho nên chính là, dù có đánh tận 10 ngày mười đêm đi nữa thì cũng ko thể phân cao thấp.

Thiên Yết ngồi bên cạnh, chăm chú quan sát bàn cờ, tay lại phe phẩy chiếc quạt giấy. Thi thoảng cau mày suy nghĩ.

Đúng lúc không khí đang vô cùng hài hòa thì từ đâu vang đến tiếng người hét to:

- Đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh. Hoàng đệ siêu cấp khả ái, siêu cấp đẹp trai, đệ nhất mỹ nam, phong lưu thiên hạ yêu dấu của các huynh tới rồi đây. - Câu chào vô cùng quen thuộc, đậm chất khoe khoang, không ai khác chính là Song Tử.

Tay cầm cờ của Bạch Dương run rẩy, Ma Kết co rút khóe miệng, Thiên Yết tuy bề ngoài bình tĩnh nhưng cũng suýt làm rơi cây quạt.

- Haha, ba người các huynh đang làm gì vậy a? - Song Tử lại gần hỏi. - Có muốn cùng đệ đến một nơi không?

- Nơi nào? - Ma Kết hiểu kì hỏi.

- Tam đệ, đệ không cần phải thắc mắc. Tên nhóc này thì có thể đi đến đâu, còn không phải là Bách Hoa Lâu sao? - Bạch Dương không chút kiêng dè, tạt ngay cho Song Tử một gáo nước.

Song Tử nghe xong lập tức bủi môi, lên tiếng phản đối:

- Đệ mới không có! Huynh lúc nào cũng nghi ngờ đệ!

- Đệ thử nói xem, bình thường rốt cuộc có phải như vậy không? - Bạch Dương nhướn mày tỏ tiểu ý hỏi.

- Huynh... - Song Tử gheñ lờ. Đúng lúc này, Thiên Yết lại xen vào, không rõ cảm xúc nói:

- Được rồi, hai người đừng cứ ta một câu, ngươi một câu như vậy nữa!- Quay sang Song Tử, y tiếp tục. - Tứ đệ, rốt cuộc là đi chỗ nào vậy?

“Cuối cùng cũng có một câu có tình người a” Song Tử lăm bằm trong miệng, lại nhìn qua chợt thấy Bạch Dương đang hí mắt nhìn mình, liền mau chóng vờ như không thấy đáp lời Thiên Yết:

- Thiên cơ bất khả lộ, các huynh đi rồi sẽ biết thôi a!

Bạch Dương, Thiên Yết, Ma Kết không khỏi thắc mắc, vị hoàng đệ này của họ từ khi nào học cách nói chuyện úp úp mở mở như vậy nha!

Song Tử cũng mặc kệ họ nhìn mình bằng ánh mắt kì dị, không nói hai lời lập tức nắm lấy tay Ma Kết, một mạch kéo hắn đi mất. Ma Kết đi, đồng nghĩa với việc Bạch Dương cùng Thiên Yết cũng đi nốt. Hoa viên trong chốc lát đã không còn một bóng người.

Thiên Ảnh lâu:

Thiên Ảnh lâu có thể coi là tửu lâu lớn nhất tại kinh thành Vân Cát (Ngạc Thiên quốc). Được mở cách đây bốn năm, vào lúc Nam Cung Mạch Thiên còn tại vị, Thiên Ảnh lâu chính là vô cùng đông khách. Đặc biệt hơn cả, là vào khoảng thời gian gần đây, chủ lâu còn cho sửa sang lại thành một tòa lâu ba tầng, mọi thứ hầu như đều được làm mới, cũng được trang hoàng vô cùng bắt mắt. Không những vậy, hơn hai ngày trước, Thiên Ảnh lâu cũng đã mời được một cầm cơ về. Nghe nói rằng, từng nốt nhạc mà nàng ta đàn ra đều vô cùng êm ái, động lòng người, không chỉ vậy cầm cơ này dung mạo khuynh quốc khuynh thành, thanh âm lại vô cùng dễ nghe.

Tuy nhiên, nghe nói thì cũng chỉ là nghe nói, dung mạo thật sự của nàng ta cũng chưa ai thấy được. Bởi lẽ, mỗi lần xuất hiện, nàng ta đều là ngồi phía sau một bức màn, che đi dung mạo của bản thân.

Song Tử nửa kéo nửa đẩy Ma Kết vào bên trong Thiên Ảnh lâu, ngồi vào bàn ở gần nơi bức màn giăng lên, có lẽ đã đặt chỗ trước. Theo ngay phía sau là Bạch Dương và Thiên Yết. Đợi đến khi họ an vị thì liền có người mang đồ ăn lên.

- Đệ đưa bọn ta tới đây làm gì vậy? - Ma Kết chính là không nhận được mà lên tiếng hỏi. Đồng dạng thắc mắc còn có cả Thiên, Bạch hai người.

- Đệ nghe nói nơi này vừa mới mời được một cầm cơ tấu nhạc rất hay, kéo các huynh đến thưởng thức cùng đó mà! - Song Tử mở cây quạt trong tay, vừa cười vừa nói. - Các huynh cũng ăn chút gì đi. Đợi một chút, có lẽ sắp bắt đầu rồi!

Câu nói ra không bao lâu thì, bên trong liền vang lên tiếng đàn cùng tiếng hát. Đầu rất trong, rất hay, vô cùng êm dịu nhưng lại có nét bi thương:

*“...Ráng chiều dần tàn*

*Mưa cuối cùng cũng rơi,*

*Vẫn nhớ như in những chuyện năm xưa...*

*Một khúc da diết,*

*Tấu hay dở cũng vậy thôi*

*Người hận, ta si, vậy thì cứ hận đi...*

*Chân trời chìm vào bóng đêm,*

*Là ta không muốn lưu lại*

*Tóc ta đã bạc rồi, mà người vẫn mãi thanh xuân...*

*Si nhân trong mộng bước qua cát vàng ngàn dặm không vương bận*

*Si nhân một đời lưu lạc đến chốn vong xuyên...*

*Ta ngỡ sau khi tỉnh mộng*

*Người sẽ xuất hiện ở bờ kia*

*Châm một bình trà, đợi chờ hoa đào nở...*

”

Bất cứ ai đang ngồi trong tửu lâu đều bị giọng hát này thu hút. Cả bốn người kia cũng không khỏi thần phục trong lòng.

Bất chợt, lúc này, từ đâu, mấy tên đại hán thoát nhìn hung hăng bấm trợn, tay lại cầm theo nào là chủy thủ, đao, gươm. Không phép không tắc, xông xồng xộc vào, lại thô bạo đập phá đồ đạc, miệng thì la hét chửi bới vô cùng khó nghe.

Tiếng đàn chợt ngưng lại, bên ngoài cũng có không ít người hoảng loạn. 1 tên trong số chúng đập bàn, tức giận nói:

- Con mẹ nó, tiện nhân họ Triệu kia, lập tức ra đây cho lão tử.

Nghe xong, ai nấy đều nhủ mảy, không loại trừ cả bốn người nhóm Song Tử. Ma Kết thân là vương gia, sao có thể để cho lũ người này làm những việc vô pháp vô thiên như vậy. Vừa định mở miệng lên tiếng thì lập tức nghe thấy thanh âm vô cùng êm tai phát ra từ sau màn:

- Đây là nơi làm ăn, nếu người không có hứng thú, vậy làm ơn ra ngoài. Đừng ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ.

Ngay sau đó, tấm màn vén ra. Khiến hô hấp của người nào người nấy đều giống như đông cứng. Người này, dùng hai chữ mỹ nhân quả thực chính là không thể chạm tới...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Chuyện xưa (3)

Màn được vén ra, nữ tử bên trong vận một bộ y phục màu hồng nhạt, mảy liễu khẽ rung, dáng người mảnh khảnh tựa như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi ngã nàng. Mà những người xung quanh cũng là đang nhìn nàng đến say đắm, thậm chí cả bốn người họ Nam Cung. Đặc biệt là Ma Kết, từng nét mặt, từng cử chỉ của nàng ngay tức khắc ngấm sâu vào tâm trí hắn, thẳng đến độ, hắn có thể cảm nhận được trái tim mình đang đập nhanh hơn hết.

Qua được một lúc yên tĩnh, ai nấy đều đắm chìm trong vẻ đẹp của nữ cầm cơ, tên đại hán lúc này liền tiếp tục mỉa mai:

- Lão tử còn tưởng ngươi chạy đến nơi nào, thường ngày làm một bộ thanh cao. Hóa ra ở tại nơi này ca hát, câu dẫn nam nhân. Thực con mẹ nó tiện.

- Ta cùng ngươi không thù không oán, có gì lại bắm ta mãi không buông. Lại còn ở đây buông lời nhục mạ. - Nữ tử mặt cố gắng cứng rắn, thế nhưng giọng nói đã có phần run rẩy. Khiến những người xung quanh không khỏi tiếc thương, nhưng, có lẽ vì sự hung hăng của nhóm người kia mà không một ai dám đứng ra giúp đỡ nàng. Lúc này, chủ nhân của Thiên Ảnh lâu - một nam nhân tuổi gần năm mươi bước ra, vì nóng giận mà gương mặt già nua không khỏi đỏ lên:

- Các ngươi là ai? Tại sao lại ở đây làm loạn, chẳng lẽ Ngạc Thiên này không còn quốc pháp nữa sao?

- Nè, lão già... - Một kẻ trong đám người đến làm đứng ra nói, miệng lưỡi giáo hoạt. - Ông đừng có mà ở đây quốc pháp với chả gia pháp. Cầm cơ mà ông mời về, chẳng qua chỉ là thứ kỹ nữ lầu xanh, chuyên mê hoặc trượng phu người khác. Bọn ta chỉ là đến thu thập ả về mà thôi.

Lời nói ra làm cho cô gái không khỏi vừa nhục, vừa tủi, nàng thấp giọng khẽ quát, không kiềm chế được mà đôi mắt đã ánh lên một tầng sương mù:

- Ngươi nói lão, ta không có.

- Hừ, còn nói không. - Gã đại hán ban này lúc này liền hừ lạnh, - Nếu không phải ngươi quyến rũ phu quân nhà người ta, lão tử cũng không thèm tới nơi này. Không dùng đàng nữa, các ngươi, lập tức lôi ả tiện nhân đó đi cho ta.

Gã quát lên, ra lệnh cho bọn đàn em tiến lên, giữ chặt lấy nàng, lôi xồng xộc đi, mặc cho nàng vừa khóc vừa vùng vẫy. Những người xung quanh bàng hoàng có sợ hãi có, vì vậy cứ trơ mắt nhìn một nữ tử chân yếu tay mềm bị bắt đi.

Bất quá, bọn chúng không đi được tới cửa, liền bị mấy cây đu đưa phóng ra, đánh vào các yếu huyệt trên người. Không khỏi đau đớn, thả người ra, ở một bên lăn lộn. Mà chủ nhân của mấy cây đu đưa này, không ai khác chính là Song Tử. Y đến chỗ mấy tên rác rưởi kia, bộ dạng thoát nhìn lười nhác, chính là vừa đến nơi thì không lưu tình mà đạp lên gã cầm đầu:

- Ta bình sinh là một người thương hoa tiếc ngọc. Huống hồ gì lại là một mỹ nữ như vậy, thực khiến ta vô cùng xót xa a. Vậy mà, các ngươi lại làm cho cô nương người ta sợ hãi đến mức này.

- Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng. - Gã đại hán liên tục cầu xin, con đau buốt như muốn nghiền nát xương truyền tới từ tay gã. Dĩ nhiên, dù hắn có van nài thế nào đi nữa cũng không ai cảm thấy tội nghiệp.

Ma Kết lúc này bước đến, nhìn gã mà cười lạnh, loại người như vậy không đáng thông cảm. "Á á á á á..." Hắn đạp lên bụng gã đại hán kia một cái, sau đó liền mau chóng bước nhanh tới, một tay nâng nữ tử kia lên, ân cần hỏi thăm:

- Cô nương, cô không sao chứ?

Nàng khẽ lắc đầu, rồi hai hàng lệ lại không kiềm chế được mà rơi xuống. Ma Kết loay hoay một lúc cũng chẳng biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn. Song Tử bên kia cảnh cáo một hồi liền ngay lập tức đuổi đám người kia đi, quay sang lại nhìn thấy Ma Kết đang cực kì lúng túng thì không khỏi bật cười, thầm nghĩ "Hoàng huynh, huynh cũng có ngày này a~"

- Khụ... vị cô nương này, nên xưng hô thế nào đây? - Hiếm khi y có lòng tốt, vì vậy không đợi Ma Kết lên tiếng đã tự mình lên tiếng giúp hấn giải vây.

- Tiểu nữ họ Triệu tên gọi Xử Anh. Đa tạ các vị đã đứng ra giải vây.- Nàng khẽ lau nước mắt, rồi nhẹ nhàng nói. Giọng nói thanh nhã khiến cho ai đó lưu luyến khôn cùng.

Đúng lúc, Thiên Yết và Bạch Dương bước tới, Xử Anh cô nương dĩ nhiên bị một màn lúc này dọa sợ không ít, nhìn thấy hai người bước tới thì liền hoảng sợ, theo bản năng mà núp vào sau Ma Kết.

- Xử Anh cô nương, cô đừng sợ. Họ đều là huynh đệ của bọn ta, sẽ không làm khó cô đâu!

- Ma Kết hơi cười, cư nhiên không hiểu tại sao lại vô cùng yêu thích cái bản năng của nàng, hơn nữa lại là vô cùng, vô cùng thích.

- Phải a cô nương. Để ta giới thiệu với cô, bọn ta họ... họ Ngạc - Song Tử hào hứng bắt đầu nói, lại bị ánh nhìn sắc hơn lưỡi dao của Thiên Yết cùng Bạch Dương phóng tới liền có phần ấp úng, song, ngay sau đó lại tiếp tục xem như không có gì - Ta gọi Song Tử, đại ca ta Bạch Dương, nhị ca Thiên Yết, người đứng bên cạnh cô là tam ca Ma Kết của ta.

Y chỉ vào từng người, ai cũng cười nhẹ cùng Xử Anh gật gật đầu, mà nàng cũng rất phép tắc mà đáp lại. Chỉ là khi nhìn tới Thiên Yết liền có hơi nghi ngờ đầu thắc mắc, vì vậy nên buột miệng hỏi:

- Hai người họ thật giống nhau!

Nói xong mới chợt nhận ra mình nói một câu không những dư thừa mà còn không chút lễ phép liền nhanh chóng cúi đầu.

Ma Kết nhìn nàng thì bật cười, vị cô nương này thật đáng yêu, hấn nói:

- Bọn ta là huynh đệ song sinh, dĩ nhiên là giống nhau... À, phải rồi, tại sao bọn người lúc này lại đến tìm cô gây sự vậy?

- Thực ra, nói thì thật dài. - Xử Anh nghe tới thì lập tức buồn bã, nàng nói. - Kì thực, tiểu nữ vốn không phải là người xứ này. Do gia đình gặp biến nên lưu lạc tha phương, bắt đầu đi lại phải bước chân vào chốn phong trần. Nhưng cũng chỉ là bán nghệ không bán thân. Nào ngờ đâu, trong một lần tấu nhạc lại bị một vị huyện lệnh nhìn trúng, gã dùng quyền thế ép tiểu nữ gả cho hấn. Tiểu nữ chết không đồng ý, lại còn bị phu nhân gã ghen ghét. Đánh tìm cơ hội trốn ra. Nào ngờ, nào ngờ...

Nói tới đây nàng lại tiếp tục rơi lệ, tiếng nước nỏ dù rất cố gắng kiềm nén nhưng vẫn không thể ngăn lại mà bật ra. Bốn người Ma Kết, Song Tử, Thiên Yết, Bạch Dương nghe xong cũng vô cùng thông cảm, cũng rất bất bình thay cô. Đặc biệt là Ma Kết, hấn một bên nói lời an ủi, trong lòng chính là không ngừng âm thầm hỏi han cả thầy mười tám đời tổ tông gã huyện lệnh kia, thậm chí, nếu để hấn bắt được, tuyệt đối sẽ đem gã ra mà ngũ mã phanh thây.

- Xử Anh cô nương, cô đừng đau lòng, ta nhất định sẽ không để họ ức hiếp cô lần nữa

Câu nói vốn an ủi, trong chốc lát lại như trở thành một ước định. Xử Anh gật gật đầu vừa như đa tạ, vừa như nhận lấy nó. Nàng bất giác cong khóe môi, vẽ nên một nụ cười đẹp vô cùng.

-----  
Vô Danh cốc.

Cánh rừng hoa anh đào nở rộ, tràn lan khắp nơi toàn là sắc hồng. Gió lại thỉnh thoảng đánh rơi vào cánh hoa mỏng manh. Giữa những tàng cây, một nam tử mặc y phục kim sắc cùng một nữ tử mặc y phục màu hồng phấn, cả hai cùng nhau đùa giỡn, nói cười, giống như một bức tranh vô cùng hoàn mỹ.

- Haha, huynh lại đây, mau lại đây, lại đây bắt ta đi...- Xử Anh vui vẻ, đứng sau một thân cây, lè lưỡi nói với Ma Kết đang thở hồng hộc ở phía đối diện.

- Còn dám chạy, để xem hôm nay, ta thu thập nàng thế nào. - Ma Kết vẻ mặt vô tức giận đáp, sau đó ngay lập tức liền nhào tới phía trước. Xử Anh lại ngay tức khắc chạy lùi về sau, tiếp tục bộ mặt trẻ con mà đối hấn:

- Còn lâu a!

Cứ như vậy, người thì chạy, người thì đuổi, tiếng cười nói vang cả cánh rừng hoa anh đào. Được một lúc, Xử Anh liền đối Ma Kết xua tay, nói:

- Không chạy nữa, ta mệt lắm rồi.- Dứt lời liền ngồi bệt xuống đám cỏ xanh mềm mại. Ma Kết nhìn bộ dạng trẻ con này của nàng mà không khỏi cười ha ha. Hấn ngồi xuống cạnh nàng, vòng một tay ôm lấy, rồi đặt nàng ngả lên vai hấn. Tham lam thường thức lấy cái mùi thơm thoang thoang từ mái tóc nàng.

- Ma Kết...- Đột nhiên nàng khẽ gọi

- Sao vậy - Hần nhìn nàng đáp, lại cảm nhận được nàng hình như đang lo lắng, tay bắt giác cũng ôm chặt nàng hơn.
- Chàng nghĩ, liệu Thiên Yết, hoàng huynh của chàng có đồng ý chuyện của hai chúng ta không? - Nàng đích thực là đang lo lắng. Ma Kết liền hỏi lại:
- Sao nàng lại hỏi vậy?
- Ý thiếp là, thiếp chẳng qua chỉ là một nữ tử phong trần, không gia thế, không địa vị, lại càng không...

Chưa nói hết câu, Ma Kết đã ngăn nàng lại, hần xoa người, để nàng có thể nhìn vào hần,

- Nàng là ai cũng vậy thôi, người ta yêu là nàng, không phải là những thứ vật chất kia. Nếu Thiên Yết không cho ta cùng nàng thành thân, vậy ta cả đời cũng sẽ không lấy bất kì nữ nhân nào. Huống hồ, huynh ấy sẽ không như vậy.

Chợt thấy Xử Anh còn muốn nói thêm gì đó, hần khẽ cười giảo hoạt, cúi đầu, ngậm lấy đôi môi hồng đang hé mở. Nhẹ nhàng, ôn nhu mà chiếm lấy nó.

Thật lâu sau, trong cái ánh nắng dịu dàng và trong lành, một câu nói nhẹ nhàng vang lên "*Dù cho muôn đời muôn kiếp, Nam Cung Ma Kết ta, nguyện chỉ yêu một mình nàng, Xử Anh*"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Thực là trùng hợp sao?

- Nhaaa, cứu mạng! - Thanh âm hoảng hốt của một nữ tử vang lên khiến mọi người quay đầu nhìn về một phía. Chỉ thấy lúc này, một gã đại hán tay cầm một cây thiết chùy vung lên, chuẩn bị đánh vào nữ tử phía trước. Mà nữ tử đó, dĩ nhiên không ai phải khác mà chính là Bảo Bình, vừa mới ban nãy, cô chẳng qua thấy việc bất bình nên xen vào, vì cái gì, người này lại muốn hạ thủ a.

Thực tế thì, chuyện gì cũng có cái lí của nó, đương nhiên sẽ không ai rảnh rỗi tùy tiện đánh người. Gã đại hán này vốn là người làm trong y quán Dược Đẳng, vốn dĩ có một thư sinh đưa mẫu thân đến để khám bệnh, ai mà biết được, từ đâu nhảy ra một nữ nhân nói y quán này toàn là lang băm, chữa bệnh không đúng chút nào. Chủ y quán nghe được dĩ nhiên sẽ ngay lập tức phản bác, nào ngờ không những không phản biện được mà ngược lại còn bị người ta nắm thóp. Thẹn quá hóa giận, lập tức hạ lệnh đánh người. Mà những người xung quanh, nhìn thấy chuyện như vậy liền đứng ra giúp Bảo Bình nói lí, một số người còn tiến tới đuổi đại hán kia. Đáng tiếc, gã đại hán đó lại vô cùng hung dữ gặp người liền động thủ, rốt cuộc, những người xung quanh không một ai dám xen vào nữa.

Đúng lúc cây thiết chùy hạ xuống, một thanh gỗ không biết từ đâu bay tới, đập vào đầu gã. Tiếp theo đó, một giọng nam tử vang đến:

- Đường đường nam tử hán đại trượng phu, lại đi hạ thủ với một nữ tử tay không tác sắc. Đúng là,... một tên hèn nhát, lại thích ý thể hiếp người.

Người tới lúc này, dĩ nhiên là Nhân Mã, vừa đuổi được Ý Lan, lại nghe thấy bên này có tiếng la hét, y lập tức chạy tới. Vốn sẵn một thân võ công, lại gặp phải chuyện như vậy, dĩ nhiên máu anh hùng nổi lên mà không để ý, phía xa xa có người lên lút giấu đi bàn tay vốn đã định động thủ.

- Hay cho một tên tiểu tử, dám đánh lên ta, ngươi chán sống phải không?

Gã đại hán bị đánh, vô cùng tức giận, quay về phía Nhân Mã, gãi lần nữa vung thiết chùy muốn đánh người. Mà Nhân Mã chỉ đơn giản đứng yên một chỗ, khóe miệng khẽ kéo lên một chút. "Rầm" ngay khoảnh khắc, gã lao tới, y chỉ tùy tiện tung một cước, đập cho gã nằm đo đất.

Không cam lòng, gã đại hán chống hai tay ngồi dậy, lại muốn xông tới lần nữa. Và, dĩ nhiên, y như rằng là ngay sau đó lại bị hạ đó ván. Gã còn chưa kịp ngồi dậy, Nhân Mã liền thông thả bước đến, đập một chân lên bàn tay gã, đập mạnh khiến gã la oai oái. Sau đó thuận tay, chỉ vào đám người của y quán, quát:

- Nếu còn để bốn công tử nhìn thấy các ngươi trên đất kinh thành, ta đảm bảo, kết cục của các ngươi so với hần nhất định thê thảm hơn vạn lần.

Nhóm người kia, nghe xong thì lập tức rối rít, cuống cuống chạy đi mất. Mà những người đứng xung quanh xem náo nhiệt cũng dần tản đi. Nhân Mã sau khi thả gã đại hán kia ly khai cũng tới cạnh Bảo Bình, ôn hòa nho nhã nói:

- Cô nương, cô không sao chứ?

- Đa tạ huynh, ta không sao! - Bảo Bình nở một nụ cười đáp, mà không hề biết, nụ cười này lại làm cho Nhân Mã ngay lập tức bị thu hút.

- Không có gì, à, chẳng hay cô nương tên gì, nhà ở nơi nào? Tại hạ đưa cô về. - Nhân Mã làm ra một bộ quý công tử, trong lòng lại thầm than, vị cô nương này đúng là quá khả ái đi, hôm nay tính ra cũng không tệ lắm a.

- Ta gọi Bảo Bình, nhà thì... À hiện tại ta còn phải đi mua chút đồ. Cảm tạ hảo ý của công tử, cáo từ.

Bảo Bình nhìn người trước mắt không chút tin cậy, hơn nữa, việc cô là thiên kim của phủ Thừa tướng, sao có thể tùy tiện nói ra. Quanh đi quẩn lại chính là, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Nhân Mã ngàn lần vạn lần không nghĩ đến Bảo Bình lại muốn rời đi, trước là ngó người một chút, sau liền ngay lập tức đuổi theo. Haiz, lúc này, y cũng chỉ có thể thăm phi nhỏ bản thân, đúng là quá mất mặt mà.

Lúc này, tạm thời gác lại việc 'cưa đổ' mỹ nhân của Nhân Mã. Hoa Viên nơi hoàng cung lúc này hoàn toàn trái ngược với sự ồn ào, náo nhiệt nơi đường phố, mà thay vào đó là sự yên lặng trước cơn giông, lạnh đến run người.

- Tham kiến hoàng thượng, tam vị vương gia. - Ba thanh âm nữ tử lúc này vang lên vừa thích hợp kéo lại sự chú ý bọn Thiên Yết.

Mà lúc này, bản thân Thiên Yết cũng chưa thể nào tiêu hóa được việc 'Xử Anh' sống lại. Y nhìn vào nàng, khuôn mặt khê trắng bệch không chút huyết sắc. Đúng lúc này, Bạch Dương lại không hiểu phong tình, không nhanh không chậm tới một câu:

- Xử Anh, cô chưa chết sao?

Khỏe miệng Song Từ ngay lập tức dao động ở một biên độ không hề nhỏ. Nhìn sắc mặt hai vị hoàng huynh Ma Kết cùng Thiên Yết. Lại thêm câu nói một chút cũng không đúng lúc của Bạch Dương, cậu liền mau chóng nói lời hòa giải

- A, Bạch Dương hoàng huynh, người này là Xử Nữ cô nương, bằng hữu của Cự Giải. Thiên Yết, cổ chính là Thần y Băng hồ điệp lần trước đã cứu huynh đó!

- Không dám, chẳng qua, tiểu nữ chỉ là gặp may mà thôi. - Không đợi Thiên Yết kịp hồi thần, Xử Nữ đã mau chóng đáp.

Thần sắc Ma Kết có chút tối lại, tâm trạng vốn đang vì chuyện Hàn Sở Tử mà không vui, nay lại thêm sự xuất hiện của Xử Nữ mà càng thêm tệ. Mà tâm trạng của Thiên Yết bên cạnh cũng không nhẹ nhõm gì, chỉ lẳng lặng quan sát Xử Nữ, ánh mắt còn lưu lại chút hối hận cùng tự trách, mà đồng thời còn là lưu luyến.

Tâm Xử Nữ khê dao động, nàng thực có chút khó hiểu, vì sao Thiên Yết lại nhìn nàng như vậy chứ, đối ngược lại là Ma Kết, nàng còn có thể hiểu, nhưng, còn y? Rốt cuộc thì, cái chết của Triệu Xử Anh vô cùng giống nàng kia, còn ẩn chứa bao nhiêu uẩn khúc. Hơn hết, cái nàng muốn tìm hiểu chính là tại sao dung mạo của nàng cùng cô lại giống nhau như vậy.

Chẳng lẽ lại là...

Lẽ nào, đó chỉ đơn giản là trùng hợp...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Nếu như...

Không khí trong Ngự hoa viên lúc này có chút âm trầm khiến cho các cung nữ thái giám xung quanh đều sợ hãi không dám phát ra một tiếng động nào, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng. Bạch Dương nhìn hai đệ đệ của mình cũng không khỏi thờ dãi, chuyện đã qua lâu như vậy, Tiểu Kết cũng không chịu tha thứ cho Tiểu Thiên, thật là, không biết nên nói nó si tình hay là cố chấp nữa.

- Cô là Băng Hồ Điệp - Hoàng Lưu Xử Nữ thật sao? - Thiên Yết cảm thấy cứ im lặng như vậy cũng không phải là cách hay, có chút không tự nhiên đối Xử Nữ cất lời. Mà Xử Nữ chỉ đơn giản khê gật đầu tỏ ý không sai. Thiên Bình và Cự Giải ở bên cạnh không khỏi thay nàng lau mồ hôi, cuối cùng vẫn là Thiên Bình lên tiếng cắt đứt trầm mặc:

- Ừm, các vị, dù sao bữa cơm hôm nay là mừng việc Bạch Dương vương gia hồi triều, nếu có ân oán gì cũng nên tạm gác lại đi.

Dứt lời, ánh mắt lấp lánh từ Song Từ hướng tới, ý muốn nói, Thiên Bình công chúa nàng thực sự là cứu tinh của bọn ta. Còn bồi thêm một nụ cười rực rỡ mang theo đầy cảm kích khiến Thiên Bình không khỏi ngại ngùng, đỏ mặt.

- Công chúa nói phải, mọi người cũng nên ngồi xuống hảo hảo dùng cơm cái đã. - Bạch Dương cười cười, một tay kéo kéo Cự Giải, bảo nàng ngồi. Cuối cùng, vị trí của chính là Cự Giải ngồi cạnh Thiên Yết, bên nữa là Bạch Dương, rồi đến Thiên Bình, Song Từ, Ma Kết, và Xử Nữ( ngồi giữa Ma Kết và Thiên Yết). Ma Kết mặc dù có phần không hài lòng, nhưng dù sao cũng nên giữ phong thái của một vương gia, đành im lặng. Thành thạo Bạch Dương cùng Song Từ sẽ lên tiếng, mà Cự Giải và Thiên Bình cũng phụ trách đáp lời. Bữa cơm trôi qua tuy hơi vô vị nhưng ít nhất... là yên ắng.

Phủ tử vương gia:

Xử Nữ một thân y phục trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi đứng dưới gốc cây hoa đào ngăn người. Nàng hiện đang nghĩ về hai người, một là tam vương gia Ma Kết, người còn lại là Hoàng đế Thiên Yết. Thực ra cũng không phải là những ý nghĩ vượt quá mức giới hạn gì, mà nàng là đang thắc mắc về ánh mắt. Thứ nhất, người có dung mạo như một khuôn đúc ra với nàng - Xử Anh là người mà Ma Kết yêu nhất, vì vậy, hắn có dùng ánh mắt nhớ nhung hay đại loại như vậy nhìn nàng cũng hề sai. Hắn có thể thông qua nàng nhìn về người hắn yêu, nhưng, vậy còn Thiên Yết. Hà có gì, trong bữa cơm, y luôn dùng ánh mắt vừa hồi hận, vừa lưu luyến, lại có phần ôn nhu. Lẽ nào, năm đó, y cũng động lòng với Triệu Xử Anh? Nhưng nếu thực sự là như vậy, tại sao y thà rằng để hoàng đế của mình hận mình cũng muốn giết chết cổ. Thứ hai, rốt cuộc, Triệu Xử Anh tại sao lại có dung mạo giống với nàng như vậy, nàng thực sự không tin, trên đời này lại có thể tồn tại hai người giống nhau như đúc. Trừ khi, là song sinh.

- Cô tới rồi. - Song Tử vận cẩm bào bước ra, tay cầm chiếc quạt giấy khê phe phe. - Cô đang nghĩ gì mà xuất thần vậy?

- Chuyện đang muốn hỏi ngài, - Xử Nữ quay người nhìn Song Tử, giọng điệu tựa tiểu phi tiểu vang lên. - Việc của Ma Kết, Thiên Yết cùng nữ tử gọi Xử Anh đó.

- Chuyện này không phải cô đã điều tra rồi sao, tại sao lại còn muốn hỏi ta?

- Ta có cảm giác, còn có gì đó không đúng. - Xử Nữ cau mày nhìn người đang ung dung ngồi xuống bàn đá uống trà. - Cảm giác không phù hợp lắm.

- Cô nghĩ như thế nào thì chuyện chính là như vậy. - Song Tử thần nhiên đáp. - Được rồi, ta kêu cô tới cũng không phải là để nói chuyện này, ta là muốn hỏi, thời gian qua cô đã tìm hiểu được những gì rồi?

- Ngoài việc Hàn Sư Tử có ý muốn lôi kéo tam hoàng huynh của ngài vào kế hoạch của hắn thì mọi việc đều không khác những gì ngài dự đoán. - Xử Nữ không nhanh không chậm nói.

- Bằng tính cách của huynh ấy, có lẽ không chỉ không đồng ý mà còn đánh nhau với người kia một trận. Ai da, mặc dù ai cũng nói Ma Kết lạnh lùng, nhưng mà, lại là ngoài lạnh trong nóng, tuy nói hận Thiên Yết nhưng mà lại tuyệt không để người khác hại y. - Song Tử xoay xoay chiếc quạt đã gấp lại, đôi mắt màu hổ phách trong màn đêm không chút dấu vết giấu đi cảm xúc. Cũng vì vậy, Xử Nữ hoàn toàn không đoán được hắn đang nghĩ gì, chỉ khẽ đáp:

- Dĩ nhiên, đâu phải ai cũng có thể như ngài, lại có thể diễn xuất đến tài tình đến vậy. Hôm trong tâm điện, nếu không phải ta đã biết ngài, e là cũng bị dáng vẻ ngạc nhiên của ngài gạt rồi. - Xử Nữ chột ngùng, muốn tìm được chút cảm xúc trong mắt Song Tử, đáng tiếc, vẫn là không chút gì. Nàng đành ôm quyền, đối hắn nói. - Nếu đã không còn gì, ta đi trước.

Bóng trắng chột biến mất trong màn đêm, để lại Song Tử vẫn ngồi im ở đó. Hắn chột thờ dài, phải, Xử Nữ nói không sai, hắn diễn thực là quá tài tình đi, diễn gần ba năm, không chỉ các hoàng huynh không phát hiện, mà bản thân hắn cũng bị bản thân mình gạt:

- Ha ha ha, Nam Cung Song Tử, người đứng là kẻ chuyên lừa gạt, lừa người, lừa mình. Ha ha ha...

Tiếng cười dần chuyển thành tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, phải, có một bí mật, hắn chưa từng để ai biết. Năm đó, Ma Kết cùng Xử Anh tâm đầu ý hợp, một đôi uyên ương được trời chúc phúc, nhưng, Thiên Yết cũng đã thích, không, phải là đã yêu nàng ấy. Mà Nam Cung Song Tử hắn, cũng đã yêu nàng.

- Ha ha, tại sao người nàng yêu lại là hoàng huynh, năm đó rõ ràng là ta ra tay cứu nàng trước cơ mà? Tại sao, Xử Anh?

Giọng nói nghẹn ngào, thê lương vô cùng vang vọng trong phủ, thực sự là thiên ý trời người. Ba huynh đệ Nam Cung gia lại cùng động lòng với một nữ tử, đáng tiếc, đến cuối cùng, lại không ai có được nàng ta.

-----  
"Xử Anh, ta yêu nàng. Nếu như, ta nói ra sớm hơn một chút, liệu, nàng có thể đáp lại phần tình cảm này hay không?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 15: Lưu luyến

Buổi sáng ồn ào đầy vội vã ở kinh thành. Hàng quán hai bên tập nập người qua kẻ lại, tiếng rao hàng vang vọng cả một khu chợ nhỏ. Tuy là nơi dưới chân thiên tử, nhưng đây lại là nơi tụ tập của hầu hết tầng lớp người nghèo khổ. Vì lẽ đó, nếu chỉ xuất hiện một người ăn mặc sang trọng một chút, liền rất dễ khiến người khác ghi nhớ. Diễn hình lúc này, chính là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, khí chất thanh nhã; cô mặc một bộ y phục màu lam nhạt đơn giản, thế nhưng từng cử chỉ đều toát ra một vẻ cao quý lại gần gũi. Cô gái này không ai khác chính là Cự Giải.

Chuyện là, khoảng hơn mười ngày nữa là sinh thần của Ma Kết và Thiên Yết, Cự Giải muốn tìm được món quà đặc biệt để tặng cho hai người, hay chính xác hơn là Thiên Yết, đồng thời cũng muốn nhân dịp này để bày tỏ tâm ý của mình. Chính là, tìm suốt hơn nửa tháng cũng không có thứ gì khiến cô hài lòng, tặng thứ này thì quá giống với những người khác, cái kia thì lại không đủ để biểu đạt. Cho nên, hôm nay, cô quyết định xuất cung một chuyến, nhất định phải tìm cho bằng được thứ có thể khiến cho cô hài lòng.

- Tiểu thư, sao người lại chọn một nơi như vậy? Lỡ như có người nhận ra chúng ta thì không hay đâu tiểu thư. - Lam Nhi ở bên cạnh lo lắng hỏi, hết quay sang bên trái, rồi lại quay sang phải như đang chạy trốn.

- Dù sao cũng đã mất công xuất cung, vào xem biết đâu lại tìm thấy thứ gì đó hay ho thì sao? - Cự Giải đưa mắt nhìn khắp nơi. Rồi bất chợt, ánh mắt chợt sáng lên khi nhìn vào một sạp hàng của một bà lão. Ngay sau đó liền mặc kệ Lam Nhi đang thao thao bất tuyệt, bước nhanh về phía trước.

Sạp hàng này chẳng qua là một sạp hàng nhỏ lại khá tồi tàn, đại đa số là bán những món đồ trông rất kì quái, không có bất kì một vật nào giống với vật nào cả. Vật mà Cự Giải nhìn trúng là một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật khá nhỏ. Trên mặt, đáy và cả hai bên đều được khắc lên những hoa văn vô cùng tinh xảo, kèm theo là một vài kí tự lạ mắt. Cô bước đến, nhẹ nhàng cầm chiếc hộp lên rồi mở ra, mùi hương thoang thoảng khiến cô không khỏi cảm thấy dễ chịu. Bên trong chiếc hộp là một bức tượng uyên ương được làm tỉ mỉ, gắn cố định vào đáy hộp. Ở bên hông còn có một cái chìa khóa nhỏ mạ vàng, Cự Giải vươn tay khẽ vặn một chút. Tượng uyên ương liền chậm rãi chuyển động, đồng thời chiếc hộp liền phát ra âm thanh trầm bổng theo giai điệu, không phải là tiếng sáo, cũng không phải là tiếng đàn.

- Bà bà, đây là thứ gì vậy? - Cự Giải tò mò lên tiếng hỏi.

- Đây là một vật có xuất xứ từ Ba Tư, tùy vào dụng ý của người làm ra chúng mà mỗi cái đều có những hoa văn, tượng đặt khác nhau, nên hầu như một cái đều là độc nhất vô nhị. Có người đã từng gọi nó là "Hộp âm nhạc". - Người trả lời câu hỏi không phải là bà lão kia, ngược lại là một thanh âm trầm trầm pha thêm chút biếng nhác.

Cự Giải xoay người lại, phát hiện chủ nhân của giọng nói là một nam tử tầm thước quán, mặc hắc sắc y phục. Dung mạo hơn người, nhưng lại khiến cho người nhìn vào có cảm giác tà mị, ánh mắt sắc bén mang theo chút băng giá khi nhìn vào người trước mắt lại có chút gì đó nhu hòa. Chính là người vô cùng quen thuộc - Hàn Sư Tử.

- Sao huynh biết được? - Cự Giải nghiêng đầu thắc mắc, bộ dạng trẻ con này của cô không khỏi khiến Sư Tử mỉm cười:

- Ta từng nghe một người bằng hữu nói qua.

- Ra vậy. - Cự Giải khẽ gật đầu, xong lại đem cái hộp trong tay đưa đến cho người kia xem. - Vậy, huynh có biết những kí tự này là gì không?

- Ừm... - Sư Tử thoáng trầm tư, những kí tự mà cô đang nhắc đến chính là ngôn ngữ của người Ba Tư, y cũng đã từng xem qua. - Yêu nàng, yêu đến muôn đời muôn kiếp.

- Hả? - Cự Giải mở to đôi mắt ngạc nhiên như chưa thể lý giải câu nói của người kia.

- Ý ta, là những kí tự này có nghĩa là "Yêu nàng, yêu đến muôn đời muôn kiếp". - Sư Tử giải thích, - Cô muốn tặng cho ý trung nhân của mình có lẽ là hợp nhất đó!

Một câu nói nhìn đúng tâm tư của Cự Giải khiến cô đỏ bừng mặt, luống cuống đáp lại lời Sư Tử:

- Nào, nào có... Ý ý trung nhân gì chứ. Huynh đừng nói lung tung.

- Ha ha ha... - Sư Tử bật cười, khiến cho mặt Cự Giải sắp đỏ như trái gấc, thẹn đến mức không dám ngẩng đầu lên. Cũng vì vậy, cô không thể nhìn thấy được, người kia tuy cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng thống khổ.

"Tiểu Giải, rốt cuộc, nàng đã quên ta thật rồi sao?"

---

---

Cùng lúc đó, tại hoàng cung:

Thiên Yết mặc thường phục, vẻ mặt buồn rầu đi dạo trong hoa viên. Bên cạnh là Đan công công một bước không rời, còn có, không ít ám vệ ẩn mình xung quanh. Kể từ sau lần ám sát trước, Ma Kết đã bố trí không ít cao thủ trong cung, thêm Bạch Dương vừa mới trở về hạ thêm một thánh chỉ, tuyệt đối không được để Thiên Yết ở một mình, dù là ở đâu cũng vậy.

Bản thân Thiên Yết dĩ nhiên cũng không quá bận tâm về chuyện này, hiện tại, điều mà hắn quan tâm nhất chính là thân phận của Băng Hồ điệp - Xử Nữ, còn có đệ đệ của hắn - Ma Kết.

- Aiii, - Thiên Yết buông tiếng thở dài đầy bất lực, tam đệ, đệ rốt cuộc muốn hận ta đến bao giờ.

"Phượng hê, phượng hê quy cố hương

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng

Thời vị ngộ hề vô sở tương

Hà ngộ kim tịch đăng tư đường

Hữu diệm thực nữ tại khuê phòng

Thất nhĩ nhân hà sấu ngã trường

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt cương hề cộng cao tường

Chim phượng, chim phượng về cố hương

...

\*Phượng cầu hoàng\* "

Từ đằng xa, chợt vọng đến giọng hát của nữ nhân, nhẹ nhàng trong trẻo khiến người khác vương vấn. Đan công công vừa định cất tiếng thông báo liền bị Thiên Yết ra hiệu giữ im lặng. Hắn nhẹ nhàng, bước từng bước đến nơi phát ra tiếng hát. Là một nữ tử ngồi dưới mái hiên, tóc đen theo gió phiêu du, đôi hàng mi hơi khép lại, cánh môi hồng đào hé mở phát ra từng âm thanh dễ nghe. Thiên Yết thừa nhận, ngoại trừ Triệu Xử Anh năm đó, hắn chưa từng nghe thấy giọng hát hay như vậy.

Tiếng hát chợt ngừng, nữ tử liền xoay mặt về phía Thiên Yết đang đứng trong bụi cây. Lúc này, có thể nhìn được toàn bộ dung mạo của nữ tử, tim Thiên Yết không khỏi đập nhanh. Dùng một từ đẹp không thể miêu tả được, phải nói là một tuyệt thế giai nhân. Nếu nói Thiên Bình là một vẻ đẹp lộng lẫy, khuynh quốc khuynh thành, thì nữ tử này lại có thể khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn, so ra không hề thua kém Thiên Bình công chúa.

- Ai vậy? - Nàng cất tiếng nghi hoặc hỏi, đồng thời tiến về phía bụi cây.

Thiên Yết vội vàng ra hiệu cho Đan công công lui đi, bước ra khỏi nơi ẩn nấp, có phần lúng túng nói:

- Là ta. Xin lỗi, quấy rầy cô sao?

- Người là ai, sao lại ở đây? - Nữ tử không trả lời, mà lại hỏi ngược lại Thiên Yết

- Vậy cô là ai? - Vẫn là trò hỏi ngược ầu trĩ của vị hoàng đế nào đó đang vô cùng lúng túng.

- Ta là Mã Song Ngư, tú nữ được tuyển chọn. - Biểu cảm của nữ tử khi nhắc đến hai chữ 'tú nữ' thì có chút không vui.

Ngược lại, Thiên Yết lại vô cùng ngạc nhiên, nếu nói như vậy, nàng ta là thê tử của hắn sao?

- Nè, ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi là nam nhân sao có thể tùy tiện ra vào hậu cung, đừng nói với ta ngươi là nam sủng của hoàng đế đó. - Song Ngư vẫn chưa chịu buông tha, liên tục hỏi dồn khiến cho Thiên Yết gấp gáp vô cùng, đặc biệt là sau khi nghe đến từ 'nam sủng'

- Không phải, cô đừng nói bậy. Ta là... là... thư đồng của tam vương gia, tên là... Thủy Nhục Hà.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Quá khứ muốn quên

- Thủy Nhục Hà? - Song Ngư lập tức nghiêng đầu thắc mắc. - Tại sao ta chưa bao giờ nghe về người vậy?

- Ồm, thì là, tại... tại ta chỉ là một thư đồng không chút địa vị, dĩ nhiên cô chưa từng nghe về ta. - Thiên Yết lấp bắp, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hắn thề, từ khi hiểu chuyện đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình cảnh này, người trước mắt, chính là thê tử, à không, là một trong những thê tử của hắn ở hậu cung, cố gì hắn lại phải áp a áp úng như vậy a?

- Ra vậy. - Song Ngư nhún vai, sau đó liền quay người bước đi. Chỉ là chậm rãi cất tiếng. - Vậy, tam vương gia là người thế nào.

- Ừm, là người khá hiền lành, nhưng bên ngoài thì khá lạnh lùng. Một người thông minh, cẩn trọng, đa mưu túc trí, luôn đặt huynh đệ lên hàng đầu. - Thiên Yết đi bên cạnh Song Ngư, nhẹ giọng nói, giống như đang hỏi thăm về quãng thời gian hai huynh đệ hắn còn là Hoàng tử. Mỗi lúc hắn bị phu tử gọi khảo bài, Ma Kết luôn là người nhắc bài cho hắn. Nghĩ đến đây, Thiên Yết bất giác nở nụ cười, khiến Song Ngư không khỏi ngẩn ngơ.

- Ngài ấy tốt vậy sao? - Song Ngư hỏi, - Vậy còn hoàng thượng, người là thủ lĩnh của Tam Vương, chắc cũng đã từng gặp qua hoàng thượng rồi phải không?

Gặp, không chỉ là gặp, hẳn chính là hoàng thượng đây, nàng đang muốn hẳn tự khen mình, hay là muốn tự mắng mình đây.

- Ủ, ta gặp rồi. Ngài ấy và Tam vương rất giống nhau...

---

- Hôm nay thực sự đa tạ huynh, giờ ta phải về rồi. - Cự Giải cười nói, sau khi mua xong quà sinh thần cho Thiên Yết và Ma Kết, Sư Tử liền đưa cô đi dạo khắp thành. Toàn là những nơi cô chưa bao giờ được tới, cũng đúng thôi, từ nhỏ đã sống trong hoàng cung, cô dĩ nhiên không có cơ hội ra ngoài.

- Không có gì! Cứ xem như ta và cô có duyên đi. - Sư Tử phe phẩy cây quạt giấy trong tay, ôn hòa đáp. - Ừm, chúng ta còn có thể gặp lại không?

Giọng nói ần ần tiếc nuối trong khoảnh khắc khiến Cự Giải có cảm giác vô cùng quen thuộc, dường như, đây không phải là lần đầu tiên hai người bọn gặp nhau.

- Có lẽ đi! - Khẽ mỉm cười, Cự Giải liền bước đi.

Sư Tử nhìn theo, ánh mắt lưu luyến không rời thân ảnh đang dần đi khuất. Bất chợt, y chợt quay đầu lại, ánh mắt sắc bén lạnh lùng quét qua một đường, hoàn toàn khác với vẻ mặt nhu hòa lúc nãy đối với Cự Giải. Nửa khắc sau, thanh âm nửa phần lười nhác, nửa tùy ý vang lên:

- Không cần trốn nữa, ta biết cô đang ở đây.

Thoáng chốc im lặng, ngay lập tức, một bóng bạch y lướt ngang, nhẹ nhàng đáp lại phía sau y. Gương mặt xinh đẹp không cảm xúc, ánh mắt sắc bén trong khoảnh khắc lóe lên tinh quang rồi lại mau chóng tan biến.

- Sao người biết là ta?

- Với khả năng của cô, muốn theo dõi một người không biết chút công phu như Cự Giải thì rất thuận lợi, nhưng muốn qua mặt ta, dĩ nhiên không đơn giản như vậy. - Sư Tử hạ giọng nói, khuôn mặt yêu nghiệt cười đến hại nước hại dân, nhưng lại ần ần sát khí. Y bước đến trước mặt người kia, từng bước từng bước ép sát cô. Không đề cô kháng cự, một bên tay liền vây lấy cô, một tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, vẻ mặt như đang thưởng thức một thứ rất thú vị. - Băng hồ điệp, a, hay ta nên gọi là Xử Nữ tiểu thư ha.

Đáp lại, là cái xoay mặt cự tuyệt từ người trước mặt. Xử Nữ vùng ra khỏi đôi tay thoát nhìn thư sinh nhưng lại mạnh mẽ vô cùng kia. Đôi mắt long lanh không một gợn sóng, thanh âm lạnh lẽo lần nữa vang lên:

- Ta biết người nghĩ gì, ta và Cự Giải là bằng hữu. Chẳng qua lúc nãy vô tình nhìn thấy người đi cùng tỷ ấy, tò mò nên đi theo thôi.

- Cô yên tâm, trên đời này ta sẽ giết bất kì kẻ nào, kể cả cô, duy chỉ có nàng ấy, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương dù là một sợi tóc.

Xử Nữ có chút cảm thấy mình nhìn thấy ảo giác, bằng không, tại sao mỗi lần y nhắc đến Cự Giải, ánh mắt tuyệt đối sẽ mang mười phần ôn nhu mà người bình thường không bao giờ nhìn thấy được.

- Còn nữa, nhân tiện ta muốn thỉnh giáo cô một chút. - Sư Tử cất giọng nghi hoặc nhìn Xử Nữ. - Ta suy đi nghĩ lại không ít lần cũng không thể hiểu, tại sao cô lại giúp Nam Cung Song Tử? Lê nào, hai người...

Giọng điệu nghiêm túc cũng xen chút tò mò, nếu như Hoàng Lưu Xử Nữ cô mà có được mấy phần tính cách của Song Tử nhất định sẽ nói hai người họ sắp thành thân, dọa cho người trước mặt một trận. Thật đáng tiếc, cô không những không có phần tính cách đó, ngược lại còn cực kì không muốn dính dáng tới bất kì rắc rối nào. Do đó, liền dứt khoát cắt đứt câu nói của người kia:

- Bọn ta không phải loại quan hệ đó.

- Vậy tại sao... - Hiển nhiên người kia vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

- Ta nợ hẳn một mạng, này xem như trả nợ đi. - Xử Nữ cau mày đáp, trước đây chưa tiếp xúc nên chưa biết, hóa ra y lại là một kẻ lảm chuyện như vậy.

- Ai, - Sư Tử vẻ mặt như đã hiểu rõ thờ ra một tiếng, sau đó không nhanh không chậm nói một câu khiến Xử Nữ cứng người. - Ta còn tưởng cô đã biết chuyện "tốt" kia của Nam Cung gia mà vẫn nguyện ý ở bên hẳn chứ.

- Chuyện tốt là chuyện gì? - Mắt thấy người kia muốn li khai, Xử Nữ lập tức cao giọng hỏi.

Khoảnh khắc Sư Tử quay người đi, trên khuôn mặt yêu nghiệt như có như không nở một nụ cười lạnh lẽo cùng mười phần gian xảo.

- Lê nào cô không biết, năm đó người hạ lệnh giết chết toàn bộ ba mươi sáu mạng người của Lưu gia là Nam Cung Mạch Thiên, cố hoàng đế Ngạc Thiên Quốc. - Sư Tử mang vẻ mặt "ngây thơ" hỏi ngược lại. - Ai, cũng không thể trách a, lúc đó cả ta và cô đều chỉ là những tiểu hài tử, ta cũng chỉ là nghe sư phụ kể lại. Năm đó, Lưu Sở Văn biết được bí mật nào đó của hoàng thất Nam Cung gia, hoàng đế liền âm thầm hạ mật chỉ xử tử toàn bộ Lưu gia, tuyệt không chừa người nào. Chắc, khi biết cô giúp Nam Cung Song Tử, ta còn nghĩ cô đã biết rồi, hóa ra...

Từng lời mà y nói ra, khiến Xử Nữ liên tục biến sắc. Không sai, tên của cô vốn phải là Lưu Nguyệt Xử Nữ, phụ thân nàng chính là Lưu Sở Văn - Lưu cố thượng thư nhị phẩm đương triều. Vốn là một danh gia vọng tộc, vậy mà chỉ trong một đêm, huyết tẩy Lưu gia, ngoại trừ cô hôm đó ra ngoài chơi, không một ai thoát được. Trước giờ cô luôn nghĩ, đây là một vụ tư thù, hoàn toàn chưa từng nghĩ... Gương mặt lạnh băng của mẫu thân, còn có toàn thân đầy máu của phụ thân luôn miệng nói cô phải chạy đi, không được để người khác phát hiện năm đó dần dần xuất hiện trong mắt Xử Nữ. Cô áp chế cảm xúc đang mãnh liệt dâng trào trong tim, cố chấp níu lấy một tia hi vọng, trừng mắt với người kia:

- Nếu là thâm hạ chi, người làm sao biết? Hàn Sư Tử, chỉ vì muốn ta không giúp Song Tử, người lại bịa ra một câu chuyện như vậy, thực sự quá dễ tiện.

- Ha, cô không tin ta? Nếu vậy, cô trực tiếp trở về đối chất với hắn đi. Mà quên, sẵn đây ta nói luôn cho cô biết, Triệu Xử Anh - người có dung mạo giống cô như đúc đó, tên thật là Lưu Nguyệt Xử Anh, nói cách khác, nàng ta chính là tỷ tỷ song sinh của cô. Mặc dù không rõ lý do, nhưng nàng ta thực sự đã thoát khỏi thâm sát năm đó. Xử Nữ, phụ mẫu cùng tỷ tỷ của cô đều chết trong tay người gia Nam Cung, vậy mà cô còn muốn giúp Song Tử, nếu thực sự như vậy, sau khi chết, cô làm sao đối diện với họ đây?

Dứt lời, y lập tức vận khinh công đi mất, trong nháy mắt liền vô tung vô ảnh. Khóe môi khi rời đi còn lưu lại một nụ cười đắc ý. Nam Cung Mạch Thiên, năm xưa là người bất nghĩa trước, hiện tại không thể trách ta bất nhân, huống hồ, ta nói cũng không nói dối. Cha nọ, con trã, người ở dưới xuôi vàng chống mắt lên mà xem, Hàn Sư Tử ta làm sao hủy diệt giang sơn mà người gây dựng.

Đợi cho người kia rời khỏi, Xử Nữ toàn thân vô lực dựa vào bức tường lạnh lẽo phía sau. Hai hàng lệ trong suốt nghẹn khuất hơn mười mấy năm rồi cuộc chậm rãi tuôn trào. Từng tiếng nấc không rõ ràng bật ra dù đã cố gắng kiềm nén. Trong đầu bất chợt hiện ra dung mạo tuyệt thế mà lạnh lùng của người nào đó, nhớ đến cử chỉ nhu hòa của hắn, nhớ tới thanh âm run rẩy ân ái bi thương của hắn. "Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, rốt cuộc ta phải làm sao đây."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Đại vương gia thừa giỗ lưu manh (1)

Trần viên ngoại nộ khí xung thiên, vì chuyện nhi nữ bảo bối của mình bỏ trốn ngay trong ngày đại hi mà ông phải mấy lượt đi tạ lỗi với bên nhà thông gia, rốt cuộc nhìn không được mắt con gái:

- Bình thường con bướng như thế nào ta cũng không quản, nhưng mà lần này lại làm ra chuyện tày đình như vậy, thực sự khiến ta tức chết mà!

- Phụ thân. - Kim Ngưu tiểu thư ngoan ngoãn quỳ trước mặt ông, vẻ mặt vô cùng đáng thương bĩu môi nói. - Con đã nói không muốn thành thân với tên công tử chỉ biết ăn không ngồi rồi đó mà! Người lại cứ bắt con.

- Không lấy cậu ta, vậy con muốn lấy ai? Bao nhiêu người sắp xếp cho con xem mặt đều không phải bị con đuổi đi hết rồi sao? - Trần viên ngoại hơi gắt giọng, ài, đều là tại ông quá nuông chiều nhi nữ này, - Con đó, cũng đã lớn rồi, một đại cô nương ở tuổi này mà còn chưa xuất giá, không khéo người ta tưởng con là không gả được đó!

- Đó là chuyện của họ chứ! - Kim Ngưu nhỏ giọng nói một câu lại bị Trần viên ngoại liếc một cái không dám hó hé nữa.

Đúng lúc này, từ bên ngoài vọng vào một tiếng thông báo thật đông đặc "Đại vương gia giá lâm", khiến cho hai phụ tử trợn to mắt nhìn nhau. Trần viên ngoại thì vừa ngạc nhiên, vừa lo lắng, không hiểu mình đã làm gì đắc tội để người ta đến tận nhà tìm. Còn Kim Ngưu sao, này còn không phải vợ và tìm chỗ trốn sao? Nàng đến phủ vương gia sau đó lại không nói không rằng bỏ đi mất, bây giờ đến còn không phải tìm nàng tính sổ sao?

- Phụ thân, người tiếp khách, con còn chưa xuất giá không tiện gặp người ngoài! - Vợ vả tìm cho mình một cái cớ, còn không kịp để Trần viên ngoại phản ứng, Kim Ngưu liền đứng lên muốn chạy. Có điều, cô nhân có một câu "trời tạo nghiệt có thể tránh, tự tạo nghiệt không thể sống", nàng chân trước vừa muốn chạy thì chân sau vị vương gia nào đó đã bước tới nơi:

- Kim Ngưu cô nương không cần lo lắng, dù sao bản vương và cô không phải cũng đã gặp mặt rồi sao? - Bạch Dương vương gia lâu ngày không gặp, giờ đây một thân trường bào trắng, giắt ở đai lưng là một mảnh ngọc bội vô cùng quý giá. Khuôn mặt anh tuấn hơi cười khiến cho đám gia nhân tưởng chừng như sắp ngất đến nơi.

Trần viên ngoại cũng vừa kịp hoàn hồn, kéo theo Kim Ngưu còn đang ngơ ngác thực chất đang gào thét trong lòng cùng quỳ xuống:

- Vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

- Ấy, viên ngoại không cần đa lễ, ngài mau đứng lên. - Bạch Dương vợ vàng nói.

- Tạ vương gia. - Trần viên ngoại thụ sủng nhược kinh đứng lên. - Không biết vương gia đại giá quang lâm nên không kịp tiếp đón, mong ngài thứ tội.

- Không dám, cũng là do ta đường đột đến, không thể trách Trần viên ngoại. - Bạch Dương khách sáo vài câu, sau đó không vòng vo mà lập tức vào

thẳng trọng tâm - Thực ra hôm nay, ta đến đây là có việc muốn nhờ Trần viên ngoại ngài nha.

- Giúp được vương gia là vinh hạnh của Trần gia ta, có điều, - Trần viên ngoại lấp lửng. - Không biết là việc gì mà phiền vương gia tự mình đến đây vậy?

- Ngồi xuống trước đã. - Bạch Dương ra dấu mời, cùng với Trần viên ngoại ngồi xuống ghế bành. Hai hạ nhân cũng không đợi nhắc tự động bước tới châm trà, tâm cũng không quên nghĩ, đại vương gia thực sự quá soái, quá anh tuấn đi.

Duy chỉ mỗi mình Kim Ngu lại cho rằng người kia không phải đến đây tìm nàng, liền từng bước từng bước nhân lúc không ai chú ý mà chạy đi mất. Đáng tiếc, ý định lại không thành, nàng vừa lui tới gần ngưỡng cửa thì bị phụ thân liếc một cái thật sắc. Tâm không cam tình không nguyện, phụng phịu quay về bên cạnh Trần viên ngoại đứng yên làm một đứa con gái ngoan.

Khẽ cười một tiếng, Bạch Dương liền hướng Trần viên ngoại lên tiếng:

- Thực ra là như vậy, bốn vương nghe nói Trần viên ngoại là người có tiếng trong giới đồ cổ, vì vậy, hôm nay đường đột đến là muốn ngài xem qua một thứ. - Dứt lời, một tùy tùng theo bên cạnh hần dâng lên một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật, dài gần hai gang tay, bề ngoài bốn góc hộp có mạ một lớp vàng, nhìn qua trông cực kì bắt mắt. Có điều, đợi mở ra thì mới biết, vật ở bên trong mới thực sự có giá trị. Một bộ ngọc vật gồm một chiếc vòng ngọc phi thúy, bên trong còn có hình một con phượng hoàng vô cùng sống động; một miếng ngọc bài hình chữ nhật trắng tinh khôi, một mặt khắc thân của một thanh kiếm cổ, mặt còn lại là vài kí tự không rõ là từ thời nào; vật cuối cùng là một cây trâm ngọc vô cùng tinh xảo, đáng tiếc, lại bị gãy làm đôi.

Trần viên ngoại hai mắt lấp lánh đón lấy cái hộp, khẽ cầm từng món lên soi, về mặt hưng phấn vô cùng. Cũng không phải chưa qua đồ cổ, dù sao, gần nửa sản nghiệp này của ông có được cũng là nhờ buôn bán đồ cổ. Có điều, một bộ cổ ngọc mà Bạch Dương mang đến thực sự là quá đẹp, quá tinh xảo đến mức khó cảm lòng. Soi xét một lúc lâu, Trần viên ngoại mới cất tiếng, giọng nói thoang thoảng tiếng cười:

- Ài dà, vương gia, ba thứ này thực sự rất quý a, có điều cây trâm này lại bị gãy, đáng tiếc đáng tiếc. Thứ cho thảo dân nhiều chuyện, không biết vương gia có chúng từ đâu vậy?

- Không giấu gì ngài, những thứ này vốn không phải của ta mà là của một vị hào bằng hữu, đây cũng là đồ gia truyền của nhà y, ta cũng không tiện hỏi. - Bạch Dương buông xuống tách trà trong tay, trả lời, cũng đồng thời đề cập đến vấn đề chính. - Việc ta muốn nhờ chính là, ngài có thể giúp ta... ừm, sửa lại cây trâm đó được không?

- Cái này... - Trần viên ngoại lập tức ấp úng. - Vương gia, ngài cũng thấy đó, thứ này là cổ vật, hơn nữa lại là cổ ngọc, việc sửa nó... thật sự...

Nhận thấy vẻ khó xử trong câu nói của ông, Bạch Dương cũng là vô cùng bất đắc dĩ, thất vọng thờ dãi một tiếng. Đúng lúc này, Trần viên ngoại lại đưa ra một ý kiến:

- Tuy rằng không thể sửa, nhưng mà thảo dân cũng có thể làm cho vương gia một cây trâm ngọc mới.

- Thật sự? - Bạch Dương lập tức gạt phăng đi nỗi thất vọng ban nãy, hai mắt phát sáng hỏi.

- Khụ, - Trần viên ngoại khẽ giọng tăng hắng một tiếng. - Mặc dù không có giá trị liên thành như cái cũ, nhưng tuyệt đối giống đến không tìm ra được khác biệt. Ngài thấy sao?

Bạch Dương thoáng trầm tư một hồi lâu, ánh mắt tới lui suy đi tính lại, rốt cuộc một lúc sau mới đáp:

- Vậy nhờ cả vào viên ngoại.

-----  
Biệt viện Trần gia:

Sau khi bàn xong về chuyện ngọc cổ, Bạch Dương lập tức mượn cớ, nhân cơ hội kéo người nào đó vẫn còn đang ngơ ngẩn vào viện tử đi dạo. Thoạt đầu, Kim Ngu cực kì "xa lánh" vị vương gia trước mắt, mang theo vô vàn đề phòng có, sợ hãi có, hoang mang có dẫn hần đi khắp Trần phủ.

- Kim Ngu cô nương, ta cũng không có ăn thịt cô, cô sợ hãi ta như vậy làm gì? - Vạn bất đắc dĩ, rốt cuộc Bạch Dương chịu không nổi đứng chặn trước mặt Kim Ngu hỏi.

- Ta, ta... nào có sợ ngài... chẳng qua... chẳng qua, - Kim Ngu căn bản không dám nhìn thẳng người kia, lấp ba lấp bắp cả nửa buổi cũng chả viện được lý do. Khuôn mặt khả ái trông vô cùng đáng thương.

- Chẳng qua cái gì? - Bạch Dương nhướn mày hỏi dồn.

- Chẳng qua... chẳng qua...

- Được, thấy cô đáng thương, ta tạm bỏ qua vấn đề đó. - Bạch Dương kim lòng không nổi trước vẻ mặt đáng thương kia liền nói một câu. Có điều, nàng còn chưa kịp thở phào thì hần lại nói tiếp. - Nhưng mà ta muốn hỏi cô tại sao lại gạt ta nha? Rõ ràng hôm đó không có bọn buôn người nào hết mà căn bản là cô bỏ trốn, tại sao lại lừa ta, làm ta phí công điều tra một việc thậm chí còn không xảy ra?

- Tại vì... ta cũng đâu thể nói là mình đào hôn được, ta cũng làm sao biết được ngài là vương gia, cũng không phải là cố ý. - Càng nói càng nhỏ, Kim

Ngưu thực sự cảm thấy đầu của mình cũng sắp cúi thẳng vào ngực luôn rồi. Quả nhiên không hổ là nguyên soái thống lĩnh tam quân, thực sự là rất biết cách nắm bắt cơ hội, tạo áp lực, đặc biệt là bá khí dọa người a~

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18: Đại vương gia đùa giỡn lưu manh (2)

Bạch Dương vẻ mặt dờ khóc dờ cười nhìn người trước mắt đầu sắp cúi vào ngực, nâng tay xoa xoa mi tâm, hắn cũng chỉ muốn trêu nàng một chút thôi.

- Được rồi, không trêu cô nữa. - Hắn nhếch môi cười nhẹ một tiếng. - Có điều, dù sao ta cũng phí công một chuyến, cũng phải bù đắp cho ta gì đó chứ.

- Bù đắp, cái gì mới được chứ? - Kim Ngưu vẻ mặt ngờ ngác nói. - Tuy phụ thân ta rất giàu nhưng mà ta không có tiền đâu.

Bạch Dương dờ trán cười khỏ, tâm nói, hắn đường đường là đại vương gia, bạc còn không đủ dùng sao?

- Ta không cần tiền. Chỉ là mấy hôm nữa là sinh thần của hoàng thượng, ta lại mới từ biên cương trở về cũng chưa chuẩn bị gì. Cô giúp ta tìm một món lễ vật đi.

- Lễ vật? Đại vương gia, ngài không đùa chứ, đây là tặng cho hoàng thượng đó, một dân nữ như ta tìm đâu ra bây giờ? - Kim Ngưu vẻ mặt đau khổ, thầm nghĩ lẽ như tìm đồ không phù hợp, nàng không phải tự đem đầu mình xuống dưới trảm đao sao?

- Không sao, hôm nay cô đi cùng ta, nếu vẫn không tìm được thì ngày mai, ngày mốt cũng cùng đi tìm tiếp. - Dường như hiểu rõ được cô đang nghĩ gì, hắn bồi thêm một câu. - Vạn nhất xảy ra chuyện, có ta gánh giúp cô.

Kim Ngưu nhìn khuôn mặt cười đến xán lạn của hắn, không khỏi nảy sinh ra một loại ảo giác, sau này nếu bản thân nàng rơi vào khó khăn, hiểm độc như thế nào, Bạch Dương cũng nhất định đứng trước mặt nàng nói "Yên tâm, cho dù trời sụp xuống, cũng có ta gánh cho cô."

Bạch Dương cũng không thể ngờ rằng, sau này, thực sự hắn sẽ nói một câu tương tự như vậy với Kim Ngưu, thay nàng nhận lấy mọi phiền não, đau buồn trên thế gian. Có điều, chuyện này, lại là chuyện của ngày sau.

Ngơ ngẩn trên chín tầng mây vì một câu nói, Kim Ngưu cứ như vậy, ngơ ngơ ngác ngác đồng ý với Bạch Dương rồi bước đi. Nàng lại quên mất rằng, trước mặt mình là bậc thang, bất cẩn bước hụt một bước, lao đảo ngã về phía trước. Nhắm mắt lại thăm hồ thăm, khuôn mặt chuyên dùng để làm nũng này của nàng sắp bị ngã hồng rồi.

- Cẩn thận. - Thấy tình huống trước mắt, Bạch Dương gấp gấp kéo Kim Ngưu lại về phía mình, lại điều khiển trọng tâm không vững, khiến cho cả hai cùng ngã về sau. Bạch Dương lấy thân làm đệm thịt cho nàng, mà trong lúc gấp gấp đó lại vô tình, môi - chạm - môi.

Kim Ngưu trợn mắt không dám nhúc nhích, Bạch Dương hoang mang không kịp phản ứng, cả hai duy trì trạng thái "say đắm" gần nửa khắc. Thế nhưng, cái gọi là thiên địa nhân hòa kia, tại nơi này, thiên thời có, địa lợi cũng có nốt, lại thiếu mất yếu tố quan trọng chính là nhân hòa. Cả hai còn đang ngẩn ngơ không biết làm sao thì đột nhiên, một thị vệ từ trong cung chạy vào:

- Đại v... - Đoạn phía sau như thế nào, thật xin lỗi, tiểu thị vệ được rèn luyện thân kinh cứng rắn hơn người, lại chưa từng gặp qua loại tình huống này, ngay cả làm sao phản ứng cũng không biết đừng nói tới bẩm báo cái gì.

Kim Ngưu lập tức phản ứng, đứng dậy rồi chạy biến. Dĩ nhiên, chưa kể đến là khuôn mặt đỏ rực như gấc kia. Trong khi đó, Bạch Dương ngơ ngác ngồi dưới đất, tay trái khẽ xoa lên môi, tâm nói, cảm xúc thực không tệ chút nào.

Lại trải qua thêm nửa khắc nữa, thị vệ vừa chạy vào lúc này bây giờ mới hoàn hồn, lên tiếng:

- Đại vương gia, ngài ổn chứ?

- Hà... ừm. - Bạch Dương vội hồi hồn. - Có chuyện gì sao?

- Hoàng thượng cùng Tam vương gia đang ở Ngự thư phòng đợi ngài đến nghị sự.

- Nghị sự? Vậy mau đi. - Một chút cảm giác khó chịu vì bị phá hư chuyện tốt của hắn lập tức trở lại nghiêm túc.

Ở hoàng cung cách đó không xa, cũng có một người đồng cảnh ngộ như Bạch Dương.

Hôm nay khó khăn lắm Song Tử mới có thể mời được Thiên Bình ra ngoài, y dĩ nhiên chuẩn bị chu toàn từng li từng tí, đáng tiếc, trời tính cũng không bằng được hai vị hoàng huynh của y tính.

- Thiên Bình, cho phép ta gọi cô như vậy nha. - Song Tử nói. - Cô đến Ngạc Thiên quốc cũng đã nhiều ngày rồi, sao ta chỉ thấy cô ở trong Nguyệt Văn Các mà không đi ra ngoài vậy?

- Ta... có thể đi đâu chứ? - Thiên Bình nhẹ nhàng cười khỏ một tiếng. Cô không quên, thân phận của cô hiện tại, vẫn về thì là công chúa hòa thân, nói thẳng ra thì chính là, con tin a.

- Sao cô lại hỏi vậy, ở trong cung, cô có thể đến Ngự hoa viên đi dạo nè, hoặc tới Tàng Kinh Các đọc sách, nếu cô hứng thú với dược liệu thì tới Thái Y Viện cũng được mà. Còn nếu muốn xuất cung, cô chỉ việc tới báo một tiếng với Thiên Yết hoàng huynh, hoặc Dung phi là được.

- Thật... có thể xuất cung sao? - Giọng nói của Thiên Bình đề lộ chút nghi hoặc, cô cũng không chắc chắn ý của Song Tử nữa.

Đôi mắt Thiên Bình long lanh như lấp lánh như nước hồ mùa thu, dáng người mong manh, yếu ớt đứng trong gió khiến cho bất kì ai cũng đều nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ. Song Tử đứng đó, đôi mắt đào hoa vô thức ánh lên vẻ đau lòng, rồi lại nhanh chóng cup mí để giấu đi chút nhất thời đó.

- Dĩ nhiên. Ta không biết, ở Vô Ưu quốc có quy định như thế nào, nhưng hiện tại, cô đang ở Ngạc Thiên triều, muốn ra ngoài thì chỉ cần báo một tiếng với bọn ta là được. Nếu có điểm không hiểu rõ, cô có thể đến tìm ta, hoặc đến Ánh Lưu Cung tìm biểu hoàng muội Cự Giải của ta để hỏi. - Song Tử dịu dàng cười, trong mắt của Thiên Bình lúc đó, nó khiến cho cô ấm áp hơn hết thấy mọi thứ. Cũng là lần đầu tiên, cô thật lòng vui vẻ, thật lòng nở nụ cười tuyệt mỹ nhất đáp lại y.

Hơi ngượng ngùng một chút, Thiên Bình gật đầu đáp ứng với Song Tử, rồi tiếp tục đi về phía trước. Song Tử lúc đầu ngăn ngại giây lát rồi vội vàng bước theo. Đúng lúc này, Thiên Bình đột nhiên quay đầu lại khiến cho Song Tử suýt nữa thì va vào cô. Tuy rằng kịp dừng lại nhưng khoảng cách hiện tại của cả hai đều khiến cả y và cô hơi đỏ mặt. Ánh mắt giao nhau, trong mắt cả hai người hiện tại chỉ còn có đối phương.

- Ta hình như...

Một thị vệ khác đi tới cắt đứt câu nói của Song Tử, nghiêm trang hành lễ rồi thông báo:

- Tử vương gia, hoàng thượng và tam vương gia đang đợi ngài đến nghị sự.

Thiên Bình lúng túng lùi lại một bước, rồi nhanh chóng rời đi, chỉ kịp để lại một câu "ta đi trước."

Song Tử ngơ ngác nhìn theo bóng cô rời đi, hai chữ "thích nàng" cũng chưa kịp nói ra. Môi mông khẽ mím lại, y hít sâu một hơi bình ổn tâm trạng rồi đi về phía Ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Nguy cơ

Vừa đi đến cửa Ngự thư phòng, Bạch Dương cùng Song Tử mang theo tâm trạng tựa như nhau chạm mặt, rồi lại đồng thời nhìn thấy cảnh tượng 'thú vị' bên trong.

Ma Kết ngồi trên tràng kỉ, một tay chống cằm, tay còn lại cầm một bức thư, vẻ mặt đầy suy tư ngược lại ánh mắt đầy lo lắng, mắt tập trung nhìn vào khoảng không vô định. Thiên Yết đứng trước bàn thư án, đứng xoay lưng về phía cửa nên không nhìn thấy cảm xúc.

- Có chuyện gì, sao lại gọi bọn ta đến gấp như vậy? - Bạch Dương đi vào trước, đồng thời cất lời nghi hoặc.

- Huynh tới rồi. - Thiên Yết xoay người. Dưới khóe mắt ẩn một tầng quầng thâm, vẻ mệt mỏi không cách nào che giấu được.

- Nhị hoàng huynh. - Song Tử lo lắng thốt lên. - Huynh không sao chứ?

- Ta ổn! Chỉ là hơi thiếu ngủ một chút thôi. - Thiên Yết xua tay nói. - Ta cho gọi hai người gấp đến vậy là vì chuyện đã khiến ta lo lắng mấy hôm nay.

Hai người Song Tử, Bạch Dương hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu đồng thanh hỏi:

- Là chuyện gì vậy?

Thờ dài một tiếng, Thiên Yết chậm rãi đáp:

- Hai hôm trước, mật thám từ Nguyệt Quốc, Đường Quốc và Vũ Quốc đồng loạt gửi mật báo về. Trên đó ghi rõ, cả ba nước đồng loạt chấn chỉnh quân doanh, cũng đồng thời âm thầm phái sứ giả qua lại giữa các nước.

- Sao chứ? - Bạch Dương sắc mặt lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng. - Lẽ nào bọn họ muốn liên thủ đánh vào Ngạc Thiên Quốc ta sao?

- Việc này đệ không rõ lắm. Nhưng động thái này quả thực khiến đệ vô cùng lo lắng. - Thiên Yết cau mày.

Độ nghiêm trọng của sự việc lần này, trong mỗi người ai nấy đều hiểu rõ. Tuy rằng Bạch Dương xưa nay được xưng chiến thần, cộng thêm việc Ngạc Thiên quốc trước giờ là vùng đất dễ thủ khó công, thế nhưng, nếu cả ba nước Nguyệt, Đường, Vũ thực sự cùng liên thủ thì tuyệt đối không phải chuyện đùa. Khoan nói đến việc có thể chiến thắng hay không, việc thương vong vô số, chính là chuyện không thể tránh được. Huống hồ, hiện tại Bạch Dương còn đang ở kinh thành, nếu ngay lúc này, ba quân tiến đánh, quân Ngạc Thiên quốc nhất định trở tay không kịp.

- Lúc này mật thám từ Đường quốc vừa mới gửi về thêm một mật thư, nội dung chính là quân Đường Quốc vừa tiến về phía Nam, ít nhất cũng phải cả trăm dặm.

- Phía Nam? Đây còn không phải hướng đến Ngạc Thiên Quốc chúng ta sao? Thực sự là quá đáng lắm rồi. - Song Tử cả giận nói một câu. Bao năm qua, quan hệ giữa Đường quốc cùng Ngạc Thiên Quốc vốn dĩ rất hòa hợp, cũng không ít lần Đường quốc gặp nạn hạn hán, Ngạc Thiên quốc bọn họ đã mở kho lương thực cứu tế. Vậy mà hiện tại, Đường quốc lại làm ra những hành động như vậy, thực là quá vô liêm sỉ.

- Lão tứ, đệ khoan mất bình tĩnh. - Bạch Dương trầm giọng tới một câu. - Hoàng thượng, bức mật thư đó đâu?

- Tam đệ đang xem. - Thiên Yết trả lời. - Kết, đệ đọc xong chưa?

Im lặng. Không có tiếng người đáp lại. Lúc này, cả ba người bọn họ mới phát hiện, từ lúc Bạch Dương cùng Song Tử tới, căn bản chỉ có ba người bọn họ thảo luận, Ma Kết hoàn toàn không xen vào một chữ. Quay lại nhìn, y vẫn giữ nguyên tư thế từ nãy đến giờ.

Ba người nhìn nhau, ánh mắt không khỏi có chút hoang mang, một tên 'cuồng' quốc sự như Ma Kết, hôm nay đột nhiên lại ngẩn người như vậy, khiến người khác không muốn đề tâm cũng khó.

Song Tử nhẹ nhàng bước đến bên y, nhìn nhìn một chút, sau đó lại ngẫm xồm một bên vượn cánh tay quơ quơ trước mặt y. Không chút phản ứng. Hắn liền quay đầu nhìn hai người kia, vẻ mặt đầy lo lắng cùng khó hiểu.

Song Tử lo lắng một, Bạch Dương cùng Thiên Yết lo lắng đến mười. Cả hai vội vàng bước đến, Thiên Yết cất tiếng gọi:

- Kết. - Một tiếng, không có gì thay đổi.

- Tam đệ. - Tới phiên Bạch Dương, cũng không chút phản ứng.

Trong giây lát, cả ba người mất bình tĩnh liền đồng thanh hét to:

- NAM CUNG MA KẾT.

- Hà!? - Giật mình đáp lời, Ma Kết như người vừa tỉnh dậy từ giấc mộng, nhãn thần có chút mơ màng nhìn về ba người đang bao vây trước mặt y.

- Đệ làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao? - Bạch Dương lo lắng hỏi. Hắn hoài nghi, người trước mắt có phải là hoàng đệ lạnh lùng mọi ngày của hắn hay không a.

- Đệ... đệ không sao. Sao huynh lại hỏi vậy? - Chớp chớp mắt vài cái, Ma Kết hơi lắc lắc đầu lấy lại tinh thần, một bên hỏi ngược lại Bạch Dương.

- Huynh còn hỏi, thực sự dọa chết ba người bọn ta rồi. - Song Tử đáp. - Huynh có biết là vừa nãy, bọn ta liên tục gọi huynh, huynh nửa điểm cũng không thêm đáp lại bọn ta, hại bọn ta một trận lo lắng.

- Xin lỗi. - Một tay gãi đầu tỏ vẻ hối lỗi, một bên lầm về mặt có chút không rõ ràng của người vừa mới tỉnh dậy, hoàn toàn trái ngược với vẻ lạnh lùng nghiêm túc thường ngày. - Mọi người đang nói tới đâu rồi?

- Cũng không gấp lắm. Nếu đệ mệt thì về nghỉ ngơi đi. - Bạch Dương lập tức trở giọng nghiêm khắc, kì thực, từ khi Thiên Yết đăng cơ, cũng hiếm khi hắn dùng khí thế huynh trưởng này để nói chuyện. Thế nhưng, lần này là một trường hợp đặc biệt. - Cả đệ nữa, Thiên Yết. Cả hai nghỉ ngơi một lúc đi, đợi đến khi tỉnh táo lại rồi chúng ta sẽ cùng thương thảo tiếp.

- Phải đó. Hai người nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng sẽ sinh bệnh mất. - Song Tử hưởng ứng đáp, một tay không an phận đập lên vai Thiên Yết.

Thấy cả hai người Bạch Dương lẫn Song Tử đều quyết tâm muốn ép mình về nghỉ, Ma Kết lẫn Thiên Yết đều đồng loạt thở dài một tiếng. Sau đó cũng chỉ đành cáo biệt rồi rời khỏi, mỗi người một hướng, kẻ thì về tâm cung, người thì về vương phủ.

Còn lại hai người, Bạch Dương cùng Song Tử chỉ đành nhìn nhau rồi lắc đầu thở dài, xét trên một phương diện khác ngoài dung mạo, Thiên Yết và Ma Kết kì thật khá giống nhau. Tỉ như, cứng đầu cật lực chẳng hạn.

-----

Phổ cập kiến thức (1)

Tây Sương uyển là một trong những nơi ở của nữ quyến trong cung cấm, hay nói cách khác, nơi đây, là nơi trú thân tạm thời của các tú nữ khi vào cung. Mỗi một tú nữ có thể đặt chân đến Tây Sương uyển này, đều được tuyển chọn khác khe từ các tổng quản thái giám, và các ma ma phụng sự lâu năm trong cung. Sở dĩ nói là đây là nơi trú thân tạm thời, bởi vì sau khi đến Tây Sương Uyển, những tú nữ này còn phải trải qua một đợt thi tuyển nữa, nếu thành công vượt qua, thì sẽ được phong vị, từ Mỹ nhân cho đến Phi. Còn nếu không qua, thì sẽ trở thành cung nữ, có thể phụng sự trong các tỉ, bộ của nữ quan hoặc là hầu hạ trong cung của các phi tần khác, chờ đợi có ngày "may mắn" được lọt vào mắt xanh của hoàng đế.

Mặt khác, từ đời của Hoàng đế Nam Cung Duẩn Hiên (hoàng gia gia của Thiên Yết), chế độ tuyển tú đã đổi thành năm năm một lần, và cũng chỉ giới hạn ở những thiếu nữ tuổi từ mười sáu đến mười chín. Cấp bậc phi tần trong cung cũng thay đổi ít nhiều so với các triều đại trước.

Cụ thể hơn, đứng đầu tam cung lục viện vẫn là hoàng hậu.

Tiếp đến là Hoàng quý phi (nhất phẩm); Tứ phi - Thực phi, Hiên Phi, Đoan phi, Trang phi (tòng nhất phẩm); Tần (nhị phẩm), Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Tu Nghi, Tu Dung, Sung Nghi (tòng nhị phẩm); Tiếp dư (tam phẩm); Thưởng tại (tứ phẩm); Tài Nhân - dùng cho nữ tử xuất thân từ thường dân, Quý Nhân - dùng cho nữ tử xuất thân từ quan gia trở lên (ngũ phẩm). Ngoài ra, còn có một phong hàm, gọi là Ngự Nữ, phong hàm này thường được dùng cho những cung nữ từng được hoàng đế lâm hạnh nhưng không được phong phi tần. Hiên nhiên, chủ yếu là để bậc đế vương dùng để "đánh dấu chủ quyền" nên rất ít khi dùng tới. Ngoại trừ, mất đi hàm Mỹ Nhân, thêm vào một hàm Hoàng Quý Phi, cũng như bỏ đi vài hàm cùng phẩm như Chiêu Hoa, Tu Hoa..., chung quy, so với tiền triều cũng không quá khác biệt.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Người trước mắt có phải người trong lòng? (1)

Nam Cung Ma Kết đứng trước cửa Tứ vương phủ mà thở dài lần thứ n trong ngày. Sau khi bị Bạch Dương và Song Tử cưỡng ép trở về, hắn vốn dĩ muốn về tam vương phủ, vậy mà không hiểu sao, lại không thể tự chủ bước tới Tứ vương phủ đứng như trời trồng. Kể cũng khó xử, hai tên gác cửa nhìn thấy tam vương gia ngày thường lãnh khốc lúc này lại mang biểu tình ngập ngừng đứng dưới nắng gần nửa canh giờ cũng không biết phải làm sao. Vạn nhất hắn trở về lại nhiễm bệnh, hai người bọn họ không phải sẽ bị tứ vương gia trách phạt sao?

Nghĩ vậy, một trong hai tên lấy hết can đảm bước đến trước mặt Ma Kết hành lễ, hạ giọng khuyên nhủ:

- Tam Vương gia, tứ vương gia còn chưa hồi phủ, nếu ngài muốn tìm ngài ấy thì vào trong đội cũng được mà.
- Ta biết. - Ma Kết rũ mắt thở dài. Hắn đương nhiên biết Song Tử còn chưa có trở về, hiện tại trong phủ chỉ còn lại người đó. Có điều, hắn...

Thở dài, thôi thì cứ vào đại đi vậy.

Trong hoa viên vương phủ, một nữ tử dung mạo tuyệt sắc ngồi thơ thẩn bên dưới tàng cây anh đào nở rộ, một thân lãnh khí bức người khiến hạ nhân trong phủ ai nấy cũng không dám đến gần. Cả người vận một thân y phục trắng như tuyết, cánh hồ điệp như ẩn như hiện trong ánh nắng rực rỡ, không ai khác ngoài Xử Nữ.

Sau lần nói chuyện với Hàn Sư Tử, nàng vẫn luôn bảo trì trạng thái trầm mặc. Tuy rằng, Hàn Sư Tử biết được thân phận của nàng, nhưng không đồng nghĩa với việc những lời hắn nói nàng đều tin. Huống hồ, Song Tử thật sự có ơn cứu mạng nàng, công tư không thể gộp chung lại mà tính, vì vậy, trước mặt nàng vẫn lưu lại tứ vương phủ một thời gian. Chỉ là, nàng vẫn không có dũng khí đi gặp người nọ.

- Xử Nữ!

Từ phía sau vang lên thanh âm quen thuộc kéo nàng lại từ mớ suy nghĩ hỗn độn. Nàng xoay người, phát hiện người nọ chỉ cách nàng hai, ba bước chân.

- Tam vương gia. - Nàng nhẹ giọng đáp. Trên gương mặt thoáng qua chút bối rối. - Người tìm ta?

- Ân. - Đáp lại một tiếng, Nam Cung Ma Kết thường ngày khiến triều thần không ai không sợ hiện tại cũng có chút không biết phải làm sao. Hắn quả thật đến đây vì nàng, nhưng, lại chẳng biết vì sao lại đến.

Hai người ngập ngừng không nói một hồi lâu, bên tai chỉ còn vang tới tiếng hô hấp của đối phương.

Qua một lúc sau, vẫn là Ma Kết mở lời:

- Tối hôm trước... ta... có hơi mạo phạm, nên... - Thanh âm vang lên từng tiếng ngập ngừng, trên mặt còn lưu một vệt hồng nhạt khiến người nhìn vào có chút không thể tin. - Cô, đừng để trong lòng những lời đó.

Lời vừa dứt, vệt ửng hồng liền có xu hướng tăng lên. Mà không chỉ riêng hắn, phía đối diện, Xử Nữ cũng cúi đầu che đi khuôn mặt đỏ rực.

Tối hôm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cả hai con người nổi tiếng lạnh lùng này hiện tại lại đỏ mặt ngượng ngùng không thôi? Chẳng qua...

Ngày hôm đó, hẳn bị Bạch Dương chuốc không ít rượu, đến lúc từ vương phủ trở ra, cả người cũng đã chếch choáng hơi men. Trên đường hồi phủ, lại trùng hợp gặp được Xử Nữ từ y quán trở về. Ma Kết cũng chẳng biết vô tình hay cố ý, mụm rượu làm càn.

- Tam vương gia, ta đưa ngài về phủ. - Một tay đỡ lấy thân thể ngã nghiêng không vững của người nọ, Xử Nữ nheo mắt nhìn theo bóng đen đang rời đi phía xa.

- Không muốn! - Đôi mắt phong tình mơ màng nhìn vào khuôn mặt tuyệt sắc trước mặt, giọng điệu so với ngày thường thiếu mất vài phần nghiêm nghị thanh lãnh, thêm vào vài phần ôn nhu, thậm chí còn nghe ra chút vị... làm nũng.

Khóe miệng Xử Nữ không khỏi kéo lên, dù sao, bình thường nếu như muốn thấy được một tam vương gia như vậy cũng không phải dễ dàng. Vì vậy, giọng nói của nàng trong chốc lát cũng mềm mỏng hơn:

- Vậy ngài muốn đi đâu? Ta đưa ngài đi.

- Nàng... - Ma Kết hàm hồ bật ra một tiếng không rõ ràng, dưới chân lão đảo khiến hắn chỉ đành vịn lấy bả vai nhỏ bé của giai nhân.

Cả hai người cứ như vậy ngã vào vách tường phía sau lưng Xử Nữ. Nền gạch lạnh lẽo đằng sau, cộng thêm hai cánh tay vững chắc bắt chợt khiến nàng hơi run lên, bản thân không biết từ lúc nào đã bị vây lại trong vòng tay của người nọ.

- Ta thích nàng! - Nửa trầm ấm, nửa ôn nhu, hơi thở nóng bỏng của hắn cứ như vậy vang lên bên tai khiến nàng ngẩn ngơ. Ngước mắt nhìn lên, thấy đôi mắt so với nữ nhân còn đẹp hơn vài phần của hắn ần ần ánh nước, phản chiếu hoàn mỹ khuôn mặt của bản thân. Trong lòng Xử Nữ là một trận ngón ngang, vừa ngọt ngào, vừa chua xót.

- Vương gia, ngài say rồi. - Xử Nữ rũ mắt, hàng mi cong dài che đi chút hoang mang dưới đáy mắt.

- Ta không say! - Ma Kết nhú mày, gương mặt tuấn mỹ chỉ cách nàng trong gang tấc.

- Vậy ngài nói xem, ta là ai? - Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, nét bướng bỉnh trên gương mặt không lấp đi nỗi chua xót trong lòng. Nàng dĩ nhiên biết hắn đang từ chỗ nàng nhìn đến Xử Anh, chỉ là, đột nhiên muốn nghe thêm vài câu ngọt ngào, cảm nhận thêm chút ấm áp...

Chỉ là, Ma Kết cứ như vậy nhìn nàng, nửa chữ cũng không thêm đáp.

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại.

Thẳng đến lúc Xử Nữ chợt cảm thấy chán nản, vươn tay tính đẩy người nọ ra thì bắt chợt, cảm xúc mềm mại áp lên môi nàng. Không biết là vì rượu, hay do ba chữ lúc này, nhiệt độ cơ thể Ma Kết lúc này nóng đến vô cùng, hay chỉ ít, chính là nóng đến độ khiến nàng sửng người.

Ban đầu là ôn nhu, chậm rãi. Đầu lưỡi tựa như một con rắn nhỏ tinh nghịch, lướt theo viền môi lạnh lẽo của nàng. Thoáng tách mở đôi môi mím chặt, len lỏi vào bên trong, lướt qua mỗi một góc ngách trong khoang miệng. Dần dần, chút chậm rãi ban đầu như được tiếp thêm lửa nóng, cuồng nhiệt hơn, thô bạo mang theo sự chiếm hữu khiến nàng không cách nào phản kháng.

Ấm muội, nóng bỏng khiến tâm trí Xử Nữ như bị cuốn theo từng hơi thở nồng nhiệt của hắn. Thoát không được, tránh không xong.

Không khí lạnh lẽo từ từ kéo tới, Ma Kết hơi lùi về phía sau, ánh mắt hai người giao nhau, hoảng loạn có, ngọt ngào có, lưu luyến có, tham luyến có, có ướt át, cũng có chút xa lạ. Hắn gục đầu lên vai nàng, tựa như một con mèo ba tư xinh đẹp, dụi đầu lên vai nàng khe khẽ thở dài:

- Xin lỗi.

- Tại sao lại phải xin lỗi?

- Xin lỗi... vì đã thích nàng.

-----  
Hoàng cung\_ Tây viện:

"Bộp" Vai trái bất thành linh bị người khác vỗ một cái, Thiên Yết ngay trong tức khắc quay đầu. Vốn tưởng là huynh đệ nhà mình, nào ngờ lại là một dung mạo xinh đẹp "bé nguyệt tu hoa" khiến tim hắn gần như đập lệch một nhịp.

- Song Ngư, sao cô lại ở đây? - Điều chỉnh tâm tình, hắn mở lời, bất quá nhìn nét cười rục rờ trên khuôn mặt nàng, hắn cũng đoán được phần nào rồi.

- Hi, lần trước không phải đã hẹn nhau ở đây sao? - Song Ngư cười hi hi nói, đôi mày liễu đẹp đẽ nhướng cao. - Đừng nói với ta là người quên nha.

- Sao... sao có thể quên được chứ. - Hắn giả là cười, trên thực tế hắn sớm vì chuyện động binh của các nước ngoại bang mà ném cuộc hẹn với nàng ra chỗ nào rồi. Bất quá, hắn cũng sẽ không mạo hiểm nói ra, người khác không biết, còn hắn, từ sau hôm đó cuối cùng đã thường thức được, cái gì gọi là

mỹ nhân rắn rết. Nữ tử trước mắt này, đừng nhìn mỏng manh yếu đuối, thế nhưng, đầu óc tuyệt đối không phải dạng vừa. Kẻ dám đụng vào nàng, tuyệt đối sẽ bị chinh đến thâm thương.

- Ha ha, không trêu ngươi nữa, ta biết ngươi bên cạnh tam vương gia cũng không dễ dàng gì. Đến, hôm nay bản tiểu thư có chuyện vui, mời ngươi đi ăn một bữa. - Nàng thân nhiên cười lớn vài tiếng, khoát tay lên bả vai còn muốn cao hơn đầu nàng.

Đi được vài bước, hai người dừng lại, về mặt Thiên Yết không chút cảm xúc nhìn nàng:

- Đi ăn? Ngươi ra ngoài được sao?

- Ra không được. - Nàng tỉnh bơ nhìn hắn.

- Vậy làm sao đi ăn? - Hắn cảm giác, bản thân vừa rơi vào một cái hố sâu không đáy.

- Không phải còn ngươi sao? Ngươi dẫn ta ra ngoài. - Song Ngư che miệng cười, đôi mắt tròn nhìn hắn chằm chằm.

-... - Nàng ta tuyệt đối cố ý, nàng ta tuyệt đối cố ý, nàng ta tuyệt đối cố ý.

Nam Cung Thiên Yết ơi Nam Cung Thiên Yết, uống cho ngươi làm hoàng đế đứng trên vạn người, vậy mà lại để một nữ tử dất mũi.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Một ngày dạo phố của hoàng đế (1)

Mặt trời treo cao trên đỉnh đầu. Tiết trời sắp vào hạ có chút oi bức, nhưng đại nội thị vệ vẫn cứ từng hàng từng hàng quy củ mà tuần tra từ bên này qua bên kia. Ngay phía ngoài bức tường Tây viện, Nam Cung Thiên Yết một thân thường phục lẳng lặng đứng yên, đầu hơi ngẩng lên, đôi mắt phượng thủy chung chưa rời khỏi thân ảnh nhỏ nhỏ cùng động tác bất nhã đang leo qua bờ bên này. Khụ, nếu để ý kỹ, có lẽ sẽ còn thấy vô vàn cảm xúc hỗn loạn bên dưới đáy mắt, dĩ nhiên, trong đó không thể thiếu sát khí.

Không sai, chính là sát khí.

Thử nghĩ mà coi, đường đường là hoàng đế, lại bị một nữ nhân lừa đến bước đường phải leo tường để trốn ra ngoài, đáng giận hơn là hắn còn không dám nói với người ta mình là hoàng đế, là trượng phu của nàng. Trong đầu của mỗ hoàng đế tựa như đang có mấy trăm tiểu Bạch Dương, mấy trăm tiểu Song Tử, mấy trăm tiểu Ma Kết đang chạy tứ lung tung, miệng thì không ngừng gào thét đủ thứ khiến hắn chỉ muốn bóp cổ nữ tử trước mặt mình.

"Haz" Mỗ hoàng đế chột thờ dài, hắn tại sao lại cùng nàng làm mấy trò ấu trĩ như vậy chứ!

- Ai nha, Tiểu Thủy Thủy, ngươi còn ở đó làm gì, còn không mau đến đây đỡ ta! - Bất thành linh, Song Ngư hướng về phía hắn hạ giọng hô lên.

Thiên Yết đen mặt, ai là Tiểu Thủy Thủy hả?

Bất quá, vẫn là ra dáng trượng phu chạy tới đón lấy cái người đang treo lơ lửng bên bờ tường kia, một tay nắm lấy khuỷu tay nàng, một tay ôm lấy eo, bẻ ngang người xuống.

- Nhìn bên ngoài ngươi nhỏ bé, sao lại nặng như vậy chứ? - Thiên Yết cau mày nhìn nàng oán giận nói, tay thì ngược lại vẫn vững vàng ôm gọn cả tấm thân mảnh khảnh của nàng.

- Ai nặng chứ? Có ngươi mới nặng, cả nhà ngươi đều nặng. - Vừa nghe xong, Song Ngư lập tức đỏ bừng mặt, thẳng thừng trở thành người đầu tiên quát như tát nước vào mặt hoàng đế. - Mau thả ta xuống.

Mỗ hoàng đế như rồng mây, làm ơn mắc oán, hừ, thả thì thả.

"Rầm" Song Ngư cứ như vậy ngã xuống, mông dán chặt lên nền đất lạnh lẽo. Cả người nằm thành hình chữ đại bất nhã, khuôn mặt cũng không biết là vì đau hay vì tức giận mà đỏ bừng lên. Đôi mắt phượng ầng ầng nước, tức giận trừng con người đang tỏ vẻ vô can kia.

- Ngươi trừng ta làm gì? Là ngươi bảo ta thả cơ mà. - Mỗ Thiên Yết bữu môi khinh bỉ.

- Ngươi cũng không nên ném ta xuống đất như vậy chứ? Có biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc không? - Mỗ Song Ngư quát lớn, tựa hồ việc hai người đang làm lút rồi khỏi cung sớm đã bị nàng ném tận bảy tầng trời.

- Thương hoa? Tiếc ngọc? Ngươi? - Mũi mỏng mấp máy, liên tiếp phun ra ba câu hỏi. Nam Cung Thiên Yết biểu thị sự khinh bỉ của mình đã lên tới cực điểm.

- Ngươi... - Tiểu nữ tử nào đó vừa đứng lên, phúi phúi vạt áo dính đầy đất nghe thấy lập tức trợn trắng mắt nhìn hấn.

- Ngươi cái gì mà ngươi. Có đi hay không đây? - Tuy rằng trêu chọc một tiểu cô nương xinh đẹp tức đến xù lông kì thực cũng rất vui nhưng cũng nên vừa phải thôi, hấn còn một núi tẩu chương chờ trong ngực thư phòng kia kia. Còn kéo dài kiểu này chỉ sợ đêm nay lại phải thức trắng mắt.

Mã Song Ngư ngậm miệng, đôi mắt hạnh khê đảo vài vòng. Bấm môi gật đầu, nàng bước lên vài bước, nắm lấy vạt áo trước ngực hấn, toan lòi đi. Có điều, người phía sau hôm nay họa phong có chút không bình thường, tựa hồ như muốn phát huy bản tính ngạo kiều tới tối đa. Mặc cho nàng lòi kéo thế nào cũng không dịch chuyển một ly.

- Ngươi lại làm sao nữa đây? - Nàng quay đầu căm hận nhìn, răng nghiến chặt phun ra từng chữ.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Yết nhìn chằm chằm vào bàn tay nhỏ bé đang nắm áo mình, hừ lạnh một tiếng, rút quạt giấy ra hất tay nàng sang một bên. Vuốt vuốt nếp áo, tư thế hiên ngang bước đi thẳng không quay đầu nhìn lại.

Mã Song Ngư trợn mắt trừng mảy hết nhìn tay mình rồi lại nhìn bóng lưng trước mặt, không nhịn được mà thô tục:

- Đại gia ngươi, hôm nay lão nương chính là ra đường mà không coi ngày mà.

-----  
Chúng nhân đang ngồi bên trong Thiên Ảnh lâu, mặc kệ là người nào, cũng đều một tư thái đồng nhất. Miệng nên nói vẫn nói, mà mắt, lại cứ liên tục liếc về cái bàn nằm ngay cạnh cửa sổ.

Chỉ thấy ở đó là hai nam tử ngồi đối diện nhau, bộ dạng thập phần bất mắt. Từ y bào nam tử mày rậm mắt ung đầy khí phách, mang theo một thanh kiếm cổ, y phục may từ lụa Tô Châu tinh xảo hoa lệ, đai bạch ngọc quý khí, mười phần thì hết tám phần xuất thân thế gia danh môn. Y một tay chống cằm, một tay bưng chén rượu đặt ở bên môi, ánh mắt thủy chung từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi nam tử trước mặt.

Bạch y thư sinh khuôn mặt thanh tú, đôi mắt to lấp lánh ánh sao. Mái tóc dài giấu bên trong mũ mềm rủ xuống vài sợi tóc mai. Ngược lại với dáng vẻ tao nhã của tử y nam tử, vị bạch y thư sinh ngay lúc này tựa như người bị bỏ đói cả vạn năm. Đôi đũa trong tay lướt một vòng bàn, thức ăn chất thành núi trong chén nhỏ. Cái đầu nhỏ chưa từng ngẩng lên.

Mãi đến một lúc sau, người nọ mới chợt liếc mắt, thấy y đang nhìn mình chằm chằm liền không khỏi ngượng ngừng thu liễm.

- Huynh... không ăn sao? - Tay áo trắng tinh cứ như vậy lau đi vết thức ăn bên môi. Thanh âm trong trẻo mềm mại của nữ tử cất lên.

- Ta không đói, muội ăn nhiều một chút đi. - Y cười cười, tay nhắc lên đôi đũa gắp một miếng cá thả vào chén đối diện.

- Khụ... thực ra, bình thường ta cũng không ăn nhiều như vậy đâu. - Khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đó vì ngượng ngừng mà đỏ lên. Đôi mắt to tròn liếc ngang liếc dọc tìm cách chuyển chủ đề. - Huynh... huynh hôm nay sao đột nhiên lại hẹn ta ra đây vậy?

Y hơi nhướng mày, cô nhóc này rốt cuộc cũng hỏi tới rồi.

- Hôm nay ta có hẹn với một vị bằng hữu đã lâu không gặp. Dù sao cũng thuận tiện, liền muốn giới thiệu vị bằng hữu đó với muội.

- Nga...

Thấy nàng chỉ đáp lại một tiếng, trong lòng y liền có đôi chút khó chịu, cứ như vậy liền xong sao, nàng hoàn toàn không hứng thú sao?

- Vị bằng hữu đó là nữ nhân. - Y vội vàng bồi thêm.

Khuôn mặt nhỏ kia lần nữa ngẩng lên, nghiêng nghiêng đầu tỏ ý, nàng ấy là nữ thì liên quan gì đến ta.

Đúng tại thời điểm lúng túng này, nàng liền nhìn thấy một nam một nữ bước vào từ cửa lớn. Nam tử thân cao lớn, vận một thân y phục lam sắc tinh xảo. Cả người toát ra một cỗ quý khí khiến người ta bất giác sợ hãi. Bất quá, dung mạo thập phần xinh đẹp, chính là loại xinh đẹp không nhu hòa như nữ nhân, nhưng lại khiến nữ tử là nàng khi nhìn vào tự thẹn không bằng. Nữ tử bề ngoài bệ nguyệt tu hoa. Tiểu mỹ nhân yêu kiều vận một thân váy hồng sắc thêu hoa.

Cặp mắt ai đó bất chợt sáng bừng lên như một con mèo nhỏ tìm được đồ chơi.

-----  
TTV: Tui đã quay lại sau một thời gian dài ăn hại ==))) Và hiển nhiên, là cái dự kiến đi nửa chặng đường của chuyện trong mấy tháng hè đã tan thành bọt nước vì cái lười ==))) (Trời sanh tui sao còn sanh lười) Nên là, chúng ta sẽ còn ám nhau thêm 1 quãng thời gian dài nữa nha nha nha { \* ≥ ∇ ≤ }

Ps: có ai nhận thấy văn phong của tui khác hơn nà ==)))

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 22: Một ngày dạo phố của hoàng đế (2)

Một đôi nam nữ bước vào Thiên Ảnh lâu, hiển nhiên chính là Nam Cung Thiên Yết cùng Mã Song Ngư vừa thành công vượt qua bức tường phòng vệ của cấm vệ quân trốn ra ngoài.

Đương nhiên, mỗ hoàng đế nào đó vô cùng không hài lòng. Thăm nghĩ, đến khi trở về nhất định phải kêu Bạch Dương hảo hảo "chiếu cố" lại đám cấm vệ quân đó.

Bách Lý Nhân Mã bên kia còn đang nghĩ trả lời thế nào cho tự nhiên một chút. Phóng mắt một cái, liền nhận ra bóng dáng quen thuộc. Y đứng lên vẫy vẫy tay:

- Tiểu Ngư! - Thanh âm bùng bùng sức sống mang theo chút hân hoan vang lên.

Người trong tẩu lâu vốn dĩ đã chú ý tới đôi nam tuấn nữ mỹ kia, nay lại thấy hai người họ cùng với hai mỹ nam tử kia có quen biết liền không khỏi cảm khái một phen. Lão thiên gia thật bất công nha, trên đời này sao lại nhiều người xinh đẹp như vậy a! Chẳng lẽ mỹ nhân thường họp theo đoàn sao?

- Mã ca! - Song Ngư bên kia cũng thập phần hào hứng đáp lại. Nàng thuận thế chụp lấy ống tay Áo Thiên Yết lời đến chỗ Mã Bảo hai người.

Tu La tràng nha! - Một đám chúng nhân xung quanh hóng hót thăm nghĩ. - Nay có được tính là tình địch nhìn nhau trào máu hòng không a.

- Tiểu Bảo Nhi! - Nhân Mã hào hứng lôi kéo Bảo Bình nói. - Ta giới thiệu với muội, vị này là hảo bằng hữu của ta, cũng là huynh đệ kết nghĩa của ta, Tức Mặc Phi Ngư.

Vừa dứt lời, cả Thiên Yết lẫn Bảo Bình đều vô cùng kinh ngạc. Tức Mặc Phi Ngư, "Phi ngư phi vũ, thiên hạ nhất kiếm" chính là danh xưng mà chúng nhân giang hồ đương thời đặt cho vị thiếu hiệp nhất kiếm thành danh nơi Mạc Vọng Lâu mấy năm trước. Tức Mặc Phi Ngư một mình một kiếm, một đường đánh lên Mạc Vọng Lâu giam giữ hơn hai trăm thiếu nữ vô tội, giết sạch đám ma đầu khiến dân chúng ghê sợ.

Bất quá... Ánh mắt hai người rơi xuống thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt. Cô tay nhỏ, vòng eo mảnh khảnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như nguyệt. Tựa hồ còn muốn thấp hơn Bảo Bình một chút.

- Huynh không gạt ta chứ? Tức Mặc Phi Ngư không phải là đại hiệp sao, nàng ấy là nữ nhân a! - Hồng Vũ Bảo Bình một dạng bất khả tư nghị, nói thế nào cũng khó có thể tin được tiểu cô nương này lại chính là giang hồ đệ nhất kiếm được.

- Ta làm sao có thể gạt muội chứ! - Bách Lý Nhân Mã cười cười nói.

- Đúng vậy. Ta thực sự là Tức Mặc Phi Ngư, không gạt cô đâu. - Bên kia Mã Song Ngư sáng khoái cười lớn. Đôi tay trắng như ngọc nhẹ nhàng cầm lấy chiếc đĩa đặt trên bàn. "Phiu" một tiếng, chiếc đĩa cắm thẳng vào chiếc cột trụ Thiên Ảnh lâu sâu hơn hai lòng tay.

Bảo Bình bất ngờ, chúng nhân Thiên Ảnh lâu kinh ngạc. Mà Thiên Yết lại là một bộ sùng sốt.

- Phi Ngư đại hiệp. Ngươi thực sự là Phi Ngư đại hiệp? - Đôi mắt Bảo Bình sáng lên, nhào đến đối diện nắm lấy cánh tay của Song Ngư hỏi.

- Ân! Không phải ta còn có thể là ai được chứ! - Khuôn mặt nhỏ nhắn hất lên đầy kiêu ngạo, hiển ngang đứng thẳng hai tay chống hông. Một bộ dáng ta đây anh tuấn tiêu sái, thiên hạ đệ nhất.

- Hừ, nhóc con! - Nhân Mã không vui hừ một tiếng. Ánh mắt liếc qua Thiên Yết đứng bên cạnh Song Ngư khẽ đánh giá. - Không định giới thiệu vị bằng hữu này sao.

- A. Ta chút xíu nữa quên mất. Tiểu Thủy Thủy, đây là nghĩa huynh của ta, Bách Lý Nhân Mã. - Song Ngư vỗ vô trán, một tay lôi kéo, cũng không để ý sắc mặt ai đó hiện tại đen như đất nồi.

Nhân Mã cùng Bảo Bình mím môi nhìn cười không nói. Thiên Yết thì trừng mắt, ý tứ "ai là Tiểu Thủy Thủy của ngươi", nhìn nàng

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Tình Yêu 1000 Năm được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).